De Nieuwsbode

[illegible] A. POTT, Uitgever. [illegible]

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING. [illegible]

ADVERTENTIEPRIJZEN.

Van 5 tot 10 regels, voor de eerste plaatsing – 1,00
Voor 5 regels of minder, dito dito – 0,50
Elke volgende plaatsing [illegible] – 0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0,25

Brieven en toezendingen franco aan A. Pott, Sheboygan, Wisconsin.

NIEUWSBODE.

Orgaan der Nederlanders in Noord Amerika.

9de JAARG. NO. 13. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 27 APRIL 1858. GEHEEL NO. 429.

De Nieuwsbode, IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY A. POTT, Proprietor.

Rates of Advertising.

	1w	2w	3w	4w	8w	3m	6m	9m	1y
1 sq	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
2 sqs	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
3 sqs	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
4 sqs	2 50	3 50	4 50	5½	8	10	14	17	20
col	3 00	4 00	5 00	6	9	12	17	21	25
¼ col	4 00	5 50	7 00	8½	12	15	20	25	30
col	5 00	7 00	9 00	11	16	20	28	34	40
½ col	6 50	8 50	10½	12	20	25	35	48	50
¾ col	8 00	11	13½	15	24	30	40	50	60
1 col	10	14	17	19	30	38	52	65	70

A square is 1 inch or less of space, column width. Business Cards will be inserted 1 year at $1 [illegible] line. Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 15 Maart. Het nieuwe ministerie is aldus zamengesteld:

De heer Rochussen, min. van kolonien.
„ van Bosse, „ financien.
„ Tets van Goudriaan, „ buit. zaken.
„ van Goltstein, „ binnenl. zaken.
[illegible] justitie en [illegible]
[illegible]
„ van Rappard, [illegible]

Het oordeel over dit nieuwe kabinet is nog al uiteenloopend. Van de organen der liberale partij laat zich geen minder welwillend tegen het ministerie uit dan de Arnh. Ct., die, van meening is, dat het ministerie, uit verschillende bestanddeelen zamengesteld, geene eigenaardige kleur heeft, dat het in geen hoofd [illegible]. Met hoogst behoedzaamheid, ieder minister op zich zelve, ook mogt zijn, tegelijk, zal het geheel zijn [illegible] ... [illegible] die eene welwillende houding aannemen, van voor te gaan [illegible] de meerderheid der Tweede Kamer volgen.

Redenen voor dit ongunstig oordeel worden niet bijgebragt. Voorzigtiger laat zich de Tijd uit. „Daar aan dit blad noch van den heer Tets van Goudriaan, noch van den heer Boot, politieke antecedenten bekend zijn, op het kennen dan niet veel beginsel bij den heer Rochussen, in de rigting van het kabinet, [illegible] het de verklaringen afwachten die van dezen uitgaan, wanneer hij voor de Kamer zal verschijnen. Inmiddels vleit de Tijd zich met de hoop, dat de beweging (van 1853) niet alleen dood, maar ook begraven is."

Het Handb en de N. Rott. Ct. bewaren nog het stilzwijgen over den afloop der ministeriele crisis. Deze beide organen der oppositie schijnen dus eene afwachtende houding te willen aannemen.

Het N. Hand. en Effbl. acht de keuze des Konings niet ongelukkig. „Mannen toch," zegt het blad, „als van Goltstein, welke ook ditmaal weder de hoogachting en het vertrouwen aller fractien in de Kamer wist te winnen, als de geachte Rochussen, als van Bosse, die steeds voor onze grondwettige [illegible] heeft gestreden, en de [illegible] kring zijns levens geeerde burgemeester van Amsterdam, de heer Boot, die zijnen naam steeds vlekkeloos bewaard en de hoogste sympathie zijner medeburgers verworven heeft, die mannen boezemen ons de hoop en het vertrouwen in, dat Nederland, zoowel ten opzigte van het binnenland als van onze dierbare kolonien, onder hunne leiding, op den weg van grondwettige ontwikkeling en vooruitgang niet zal blijven stilstaan."

De Utr. Ct. is van oordeel dat ten gevolge van de ministeriele wijziging, de anti-revolutionaire rigting bepaald van het kussen is gebragt, om aan de gematigd liberale partij de teugels van 's lands bewind in handen te geven. De heer Vreede verheugt zich in die Ct. in de nu verkregene verrassende uitkomst, en koestert het vertrouwen, „dat dus door de welwillende zamenwerking der Regering en der Vertegenwoordiging zal herleven." Volgens dien hoogleeraar is de heer Boot zoozeer als iemand afkeerig van reactie, en treedt aan het hoofd van binnenl. zaken een voortreffelijk kweekeling van den heer Thorbecke op, in wiens school de heer van Tets zich door degelijke studien tot de taak van staatsman heeft voorbereid.

De Dr. Ct. laat zich uit 's Hage schrijven, dat de portefeuille van binnenl. zaken aan meer dan eenen staatsman aangeboden, maar herhaaldelijk afgewezen is; welke weigering hoofdzakelijk in de spoorweg-kwestie was gelegen.

„Deze kwestie — zoo lezen wij daar — is op zich zelve zoo bijzonder moeijelijk niet, maar zij is moeijelijk gemaakt door het onbedachtelijk of te kwader trouw gevoede en aangevuurde verlangen der bevolking onzer meeste provincien, welke met klimmend ongeduld wenscht, in het genot van dat communicatie-middel gesteld te worden.

„Deze wensch nu zou gewis op de voor alle belangen voordeeligste wijze tot vervulling komen, indien men den loop der tijdsomstandigheden, niet dwingen, maar volgen wilde, indien men de vrucht niet wilde plukken voor dat zij rijp is.

„Doch zoo men in de tegenwoordige tijdsomstandigheden aan dien volkswensch dadelijk voldoening wilde geven, zouden de financien van ons land eenen welligt onherstelbaren knap bekomen, en zouden de spoorwegondernemingen op eenen zoo bezwarenden voet tot stand komen, dat zij nooit voordeel gevende en zich zelve staande houden te ondernemingen zouden kunnen worden.

„Zoo denken althans de bekwame mannen, aan welke de portefeuille van binnenlandsche zaken tot nog toe aangeboden is, en daarom hebben zij ze afgewezen."

— Het Staatsblad bevat het op den 3den Julij 1857 te Parijs gesloten tractaat van handel en vriendschap, tusschen Z. M. Willem III, Koning der Nederlanden, enz. en Z. K. M. den Gemikde, den Uitmuntende, den Grooten (Alleen heerscher, den Koning der Koningen, den Onafhankelijken Opperveldt van al de staten van Perzie.

LEIDEN, 13 Maart. Gisteren deed de arrondissements-regtbank uitspraak in de zooveel gerucht gemaakt hebbende zaak wegens ontdekte misbruiken en kwade trouw in het dagelijksch [illegible]

[illegible]

bank hen tot eene gevangenisstraf van 3 maanden, in eenzame opsluiting te ondergaan.

'S HERTOGENBOSCH, 14 Maart. In het begin der vorige week heeft de raad van eer, zamengesteld uit officieren, behoorende tot de 2de brigade infanterie, binnen deze stad vergaderd geweest, beslist over het lot van den 2den luit. [illegible] der infanterie. De uitspraak van dien raad was unaniem, dat hij wegens verregaande, den officierstand onteerende, aanhoudende dronkenschap, uit de dienst moet worden ontslagen.

GRONINGEN, 16 Maart. In den morgen van den 13den, omstreeks zes uur, is te Exloo, onder de gemeente Odoorn, afgebrand een boerenhuis, toebehoorende aan den heer H. Huisman, en bewoond wordende door de wedw. A. Oostring en kinderen, benevens een schuurtje van L. Oostring. Daar de brand juist uitbrak toen de meesten van het huisgezin nog te bed waren en zij ter naauwernood met hunne kinderen den brand ontkwamen, kon er weinig gered worden. De huismeubelen, boerengereedschappen, eene aanzienlijke hoeveelheid koren, al de kleedingstukken en het beddegoed, 16 stuks rundvee en een oud varken met 6 biggen, waarvan niets verwaarborgd was, zijn eene prooi der vlammen geworden. Ook de dienstboden van dit huisgezin hebben hunne kleedij enz. bij den brand verloren. De schapen, eene dragtige mot en vier paarden heeft men mogen redden, waarbij een der paarden een been heeft gebroken. De schade is zeer groot en de oorzaak des onheils onbekend.

— Aan de leden der Tweede Kamers is rondgezonden een wets-ontwerp tot verhooging van het vijfde hoofdstuk der Staatsbegrooting over 1858, waarbij ter voorziening in de tijdelijke instandhouding van de koloniale instellingen der maatschappij van weldadigheid alsnog ƒ160,000 worden beschikbaar gesteld.

In de memorie van toelichting wordt gezegd, dat de Regering de overtuiging heeft verkregen dat die instellingen niet zonder buitengewoon subsidie kunnen worden in stand gehouden tot dat de zaken dier maatschappij op wettige wijze zullen zijn geregeld. De Regering geeft, bij de aanvrage van bovengenoemde ronde som de verzekering, dat geen grooter gedeelte daarvan zal worden uitbetaald dan waarvan de onvermijdelijkheid haar voldoende zal zijn gebleken.

De begrooting voor die maatschappij voor 1858 bedraagt, in ontvangsten ƒ900,598 en in uitgaven ƒ1,056,310, zoodat er een vermoedelijk te kort zal ontstaan van ƒ155,802. dat uit de genoemde som van ƒ160,000 zal gevonden worden.

Bij de raming der behoeften is gerekend op eene bevolking van 10011 hoofden; — te weten, 500 minder dan voor 1857, terwijl het aantal der ambtenaren, met hunne gezinnen, welke niet onder deze hoofden begrepen zijn, op 600 hoofden kan worden begroot.

Bij de Tweede Kamer is verder ingediend een ontwerp van wet ter verlenging van het kanaal van Apeldoorn, naar den IJssel bij Dieren, waarvan de kosten voor 1858 op ƒ71,250 worden geraamd.

— Het voorstel van den heer van Nispen van Zevenaar en acht andere leden der Tweede Kamer, tot inkoop en amortisatie van rentegevende Nationale Schuld, heeft, bij het onderzoek in de afdeelingen dier Kamer, tot verschillende bedenkingen aanleiding gegeven. Na wisseling van denkbeelden, werd men het echter vrij algemeen eens, dat in den zamenhang van dit voorstel met dat tot afschaffing van den accijns op het geslagt geen afdoend bezwaar tegen het eerstgenoemde voorstel gelegen is. Verscheidene leden verklaarden evenwel uitdrukkelijk, dat zoo zij voor de amortisatie stemden, zij daardoor niet gerekend wilden worden, ook aan de afschaffing van den accijns hunne toestemming te moeten geven.

— Men vermeent dat een aantal advokaten bij den hoogen raad der Nederlanden een adres gerigt hebben aan den raad van toezigt bij dat collegie, waarbij zij voor de waardigheid der orde opkomen tegen de uitdrukkingen, die de advokaat-generaal bij het prov. geregtshof in Gelderland, de heer Prisple, zou gebezigd hebben tegen twee leden van die orde in de zaak van de 4 Maleijers, en in welk adres verzocht wordt, dat de raad zich deze zaak zou aantrekken en er gevolg aan geven. Men wil weten dat de raad van toezigt aanst. Donderdag zal bijeenkomen om dat adres te behandelen.

— Van den 11den tot den 15den dezer zijn in het ressort van Zandvoort uit zee aangespoeld zeven lijken, waaronder een, voorzien van twee penningen aan een bandje om den hals hangende. Waarschijnlijk hebben deze personen behoord tot de bemanning van de in den nacht van den 8sten op den 9den dezer te Egmond aan Zee gestrande en totaal verbrijzelde Engelsche brik Catherine, kapit. T. Thompson.

LEEUWARDEN, 17 Maart. Door onzen stadgenoot den heer J. J. G. van Wickeren, kunstschilder, is aan de Vrijmetselaars-loge de Friesche Trouw alhier, een zeer gepast geschenk aangeboden, bestaande in een door hem, naar eene staalgravure, vervaardigd levensgroot portret in olieverf van Z. K. H. prins Frederik der Nederlanden, in de kleeding van Grootmeester-nationaal der orde van vrijmetselaren.

Gelijk alle portretten, die het atelier van dien kunstenaar verlaten, moet ook dit van sprekende gelijkenis zijn, en, naar door bevoegde beoordeelaars is verzekerd, door levendig koloriet en kourige penseelbehandeling zoo uitmunten, dat het gerust met de stukken van dien aard, van Nederlands eerste meesters op ééne lijn kan worden geplaatst.

FRANEKER, 20 Maart. Bragt men van vele zijden het genot der aanschouwing van de zonseclips op Maandag den 15den dezer en bewonderde men de vorderingen der wetenschap, die met zoo veel juistheid den loop der hemellichten weet na te gaan — hier werd de bewondering meer verhoogd bij de aanschouwing van het planetarium van den wereldberoemden Eisinga, Ao. 1781 zamengesteld, [illegible] juistheid [illegible] [illegible] weder werd deze bewondering door de [illegible] in het kunststuk worden aangewezen, [illegible] dat de zon op het donkerste punt der verduistering bijna geheel [illegible] [illegible] Ook leden den 20sten [illegible] [illegible] tijde, 1774—1781, [illegible]

beschouwd door allen, die, ook zelfs van verre landen in den loop dier jaren kwamen om het te aanschouwen en in zijnen gang waar te nemen.

— In de vorige week zijn in deze provincie op last van het gouvernement, opnemingen voor de spoorwegen gedaan door den ingenieur van den waterstaat den heer van Diesen, en nog twee anderen.

— In een brief uit de Kaapstad door de Amst. Ct. medegedeeld, leest men, dat aldaar nog steeds gebrek is aan Hollandsche onderwijzers, die tevens redelijk Engelsch verstaan om zich behoorlijk te kunnen uitdrukken. Men berekent, dat een onderwijzer aldaar ongeveer ƒ2000 per jaar ontvangt, voor 5 lesdagen per week (Zaturdag heeft hij vrij); voor de waarneming van de betrekking van het voorzingers- en kosterschap, en voor het voordragen van gedrukte preken des Zondags, wanneer de leeraar naar elders is vertrokken, iets 't geen daar nog al veelmalen gebeurd. Hij heeft daarbij meestal een goeden tuin met vruchtboomen van allerlei soort.

— Blijkens een bij het departement van koloniën ontvangen telegrafisch berigt, gedagteekend Batavia den 25sten Januarij, heerscht in de Oost-Indische bezittingen eene volmaakte rust. Het stoomschip Soerabaija, van den heer Cores de Vries, was op zijne reis van Pontianak naar Batavia vergaan; de bemanning en passagiers waren echter gered.

— Uit Luxemburg wordt van den 19den dezer gemeld, dat aan het postkantoor aldaar bevel was ontvangen, om de Nieuwe Rotterdamsche Courant niet meer te bezorgen en de exemplaren bij aankomst te verscheuren. In de staatkunde gaat niets om.

NIEUWE DIEP, 20 Maart. Heden morgen is Zr. Ms. kanonneerboot no. 36, kommandant luit. ter zee 1ste kl. Gobius, van hier naar Urk gezeild, om de menigte zeehonden, die zich nabij dat eiland ophouden en die, volgens de visschers, den haring en anderen visch verjagen, zoo mogelijk door geschut te dooden of te verjagen.

ROTTERDAM, 23 Maart. Gisteren avond werd alhier in het gebouw der Kon. Ned. Yachtclub, de jaarlijksche openbare vergadering gehouden van de commissie ter bevordering van het onderzoek naar de verschijnselen op den oceaan, welke vergadering met de tegenwoordigheid van Z. K. H. prins Hendrik der Nederlanden vereerd en door een aantal belangstellenden bijgewoond werd.

De heer Joost van Vollenhoven, voorzitter der commissie, opende de vergadering. De hoogleeraar Buys Ballot, hoofd-directeur van het Kon. Nederl. Meteorologische Instituut te Utrecht, verkreeg daarna het woord, om ten dringendste het doen van waarnemingen met den barometer aan te bevelen, en het nut daarvan te betoogen, terwijl hij aantoonde, hoe men uit de vergelijking van den barometerstand op verschillende plaatsen de nadering van stormen kon opmaken, wat voor de scheepvaart van hoog belang is te achten.

Vervolgens werd het jaarlijksch verslag uitgebragt; waaruit o. a. bleek, dat de commissie besloten had om zilveren medailles uit te reiken als eene eervolle aanmoediging aan hen, die twee meteorologische journalen, gehouden naar het voorschrift van het Kon. Ned. Meteorologisch Instituut, zouden hebben ingezonden. Naar aanleiding daarvan, zijn aan 13 scheepskapiteins zoodanige medailles toegekend.

Z. K. H. prins Hendrik belastte zich met de uitreiking dier medailles.

Z. K. H. betuigde daarbij zijnen dank, dat hij tot bijwoning dezer vergadering was uitgenoodigd. Wat hij voor den zeemansstand doen kon, beschouwde hij als niets meer dan zijn pligt; van zijne prilste jeugd af had hij toch geleerd den zeemansstand lief te hebben; zijne zeereizen verschaften hem daartoe de ruimste gelegenheid, en deden hem zien, dat de zeeman niet altijd in zijne waarde wordt erkend; voor een zeeman die zijn pligt doet nam hij den hoed af, want deze doet meer dan die aan wal blijft. Z. K. H. herinnerde wijders hoe menig matroos tot gezagvoerder, ja tot vlootvoogd was opgeklommen, en zulks leidde hem er toe, den matroos aan te bevelen ook steeds waarnemingen te doen, waardoor hij menigmaal in de gelegenheid zou komen groote rampen te voorkomen, door in tijds den gezagvoerder te waarschuwen. Met een woord van gelukwensching aan de gezagvoerders aan wie de medailles waren uitgereikt en een woord van dank aan de commissie voor hare zorgen en moeiten, besloot Z. K. H. zijne hartelijke toespraak.

De heer A. van den Heuvel rigtte daarop den dank der vergadering tot Z. K. H., waarna de voorzitter de vergadering sloot.

'S HERTOGENBOSCH, 23 Maart. Bij den gemeenteraad is gisteren avond op voorstel van den voorzitter besloten, zich andermaal tot de hooge Regering te wenden, ten einde te verkrijgen, dat het buskruid in tijd van vrede buiten de gemeente in de magazijnen op de omliggende forten zal worden overgebragt en bewaard en bijzonder zal werden aangedrongen op de ontruiming van het kruidmagazijn en het fort Willem en Maria, anders gezegd de Papenbril, binnen de stad, waarin ruim 50,000 ponden zou aanwezig zijn. De kazerne van dit fort zou worden ingerigt tot plaatsing van het algemeen depôt van discipline, thans te Medemblik, waardoor het gevaar te grooter zou worden.

— ARNHEM, 23 Maart. De Arnh. Ct. deelt het volgende mede: „Het is ons aangenaam de aandacht, inzonderheid van het wetenschappelijk publiek, te kunnen vestigen op een zeer belangrijk en vernuftig uitgedacht werktuig, in de laatste vergadering van het natuurkundig genootschap tot Nut en Vergenoegen, ter beschouwing aangeboden en verklaard. Het denkbeeld der zich zelve registrerende instrumenten, voor periodieke waarnemingen, reeds voor lang toegepast op den barometer, had, voor zoover wij weten, nog geene toepassing gevonden bij den thermometer, ten minste niet volgens het hier aangebragte systeem. De heer J. J. C. Broekhorst, thans werkzaam bij de heeren Becker en Buddingh alhier, vroeger leerling van het genootschap, heeft in zijnen vrijen tijd eenen metaalthermometer vervaardigd, die zelf, telkens na 20 minuten, zijnen stand opteekent en onafgebroken gedurende meer dan 24 uren daarmede voortgaat, zonder dat de levende hand behoeft te hulp te komen. Zeker mag dit eene belangrijke aanwinst genoemd worden voor vele takken der [illegible] natuurwetenschap. [illegible]

den Rijn, en zag men aldaar tot algemeen genoegen den 21sten dezer voor het eerst weder een paar stoombooten van boven komen, zoodat het te verwachten is, dat de gedurende zoo vele maanden gestremde vaart eerlang weder zal kunnen worden hervat.

ASSEN, 25 Maart. De heeren regter commissaris, officier van justitie en subst.-griffier bij de regtbank alhier hebben zich j.l. Dingsdag naar Meppel begeven, tot onderzoek van eene zaak, die de algemeene belangstelling ten zeerste heeft opgewekt. Voor ruim 14 dagen had de heer S. d. H., koopman aldaar, iemand bij zich op het kantoor, die, na eenigen tijd bij hem vertoefd te hebben, zich haastig verwijderde, aan de huisgenooten van den heer zeggende, dat deze niet wel was geworden en men hem hulp moest verleenen. Men ging naar het kantoor, en vond den heer de H. bewusteloos liggen in de nabijheid zijner geldkist, terwijl het bloed uit twee wonden aan het hoofd stroomde. Er werd een geneesheer bijgehaald, die verklaarde, dat de heer de H. eene beroerte had gekregen, en waarschijnlijk op de geldkist was gevallen, waardoor de beide wonden waren ontstaan. Na verloop van eenige dagen kwam er een ander geneesheer bij, die van oordeel was, dat de wonden waren gestoken wonden. Nog andere omstandigheden hebben aanleiding gegeven, dat de justitie er zich mede bemoeide. De heer de H. was gisteren morgen nog in leven, doch bij voortduring sprakeloos en ook niet bekwaam om te schrijven. Het gehouden onderzoek moet de zaak nog niet tot klaarheid hebben gebragt.

(Dr. Ct.)

KRABBENDIJKE, 27 Maart. De toestand der werken van de Engelsche Maatschappij van landaanwinning in de Ooster Schelde blijft dezelfde; noch aan den geinundeerden 2den polder noch aan het kanaal door Zuid-Beveland wordt iets gedaan, alleen is men in den 1sten polder te Bath bezig met het uitploegen van het doodgevroren Koolzaad. Naar men zegt bestaat het plan om den 2den polder van een geheel nieuwen dijk te voorzien, en naar de gedane afbakeningen te oordeelen, zal deze eene aanmerkelijke verkleining ondergaan. De toestand der arbeidende klasse, is ten gevolge der staking van gemelde werken, hoogst bedroevend.

ZIERIKZEE, 29 Maart. De heer van Tets van Goudriaan, thans minister van binnenlandsche zaken, heeft als afgetreden commissaris des konings in de provincie Zeeland, de volgende circulaire aan de gemeentebesturen in dat gewest gerigt: „Het zal u bekend zijn, dat het Z. M. heeft behaagd, mij bij besluit van 12 dezer no. 94, tot minister van binnenl. zaken te benoemen. Dit verpligt mij Zeeland te verlaten. Met leedwezen voldoe ik aan dien pligt. Gaarne ware ik gebleven aan het hoofd van dit gewest, waar nevens de zucht tot vrijheid, die den Nederlander past, eerbied voor de wet, liefde voor den Koning en zijn doorluchtig huis, ontzag voor de overheid heerscht. In dank u voor de mij steeds betoonde welwillendheid, voor de ondersteuning, mij ook bij verschil van meening verleend. Ik wensch u geluk toe en voorspoed in de betrekkingen, door u bekleed. Ik hoop in staat te zullen wezen u te toonen, dat Zeeland mij lief blijft.

ENGELAND.

Is de spanning tusschen de gouvernementen van Engeland en Frankrijk voor het oogenblik voorbij, niet alzoo is het met de openbare meening en de dagpers. Het schijnt dat deze laatste ontevreden is over den gunstigen uitslag der gevoerde correspondentie en dat zij daarom eene taal voert die aan roekeloosheid grenst.

Vooral heeft het bekende geschrift, te Parijs op naam van den heer de la Guerronnière verschenen, doch waarvan de Keizer als de eigenlijke schrijver wordt aangemerkt, de Engelsche trots niet weinig getroffen en zulk eene scherpe taal jegens een bevrienden Souverein uitgelokt als denkelijk nergens anders in Europa dan in Engeland straffeloos geduld zou kunnen worden. Getuige daarvan een opstel in de Saturday Review, dat tot opschrift heeft: Een Keizerlijk Pamfletschrijver. Met de bitterste ironie wordt daarin alles gegispt wat de auteur van genoemd geschrift zegt van de groote verpligtingen die Engeland aan Frankrijk en aan den Keizer heeft. Het vertoog eindigt met deze woorden: „Hij [de Keizer] moest inzien dat de gemakkelijkste weg om de alliantie te verzwakken, zoo al niet geheel te verbreken deze is, dat hij de gunsten ophemelt, die wij van den Keizer der Franschen ontvangen hebben, en, in het aangezigt van Europa, Engeland van medepligtigheid aan moord beschuldigd, zonder een enkel bewijs aan te voeren dat onze wetten ongenoegzaam zijn om zelf eene zamenzwering tot moord te straffen. — Wij verpen evenzeer de bewering van ons af, dat wij ons nationaal bestaan aan de verdraagzaamheid en grootmoedigheid van Louis Napoleon te danken hebben, als den laster dat onze instellingen in het voordeel der zaak van tirannenmoord en maatschappelijke regeringloosheid zijn berekend."

De Times, ofschoon minder hevig jegens den persoon des Keizers, behelst evenzeer een tegen Frankrijk gerigt artikel, van zeer oorlogzuchtigen inhoud. Nadat de schrijver in het breede uiteengezet heeft, over welke militaire middelen Engeland op dit oogenblik kan beschikken, vraagt hij, welk ander land eens zoo geduchte magt daar tegenover stellen kan. „Het eerste wat het nieuwe kabinet gedaan heeft — gaat de Times voort — is zich van den toestand van het leger en der vloot te overtuigen en wij zijn er lord Derby dankbaar voor. Wij zijn sedert 1815 nooit zoo rijk van soldaten, artillerie en ander oorlogsmateriaal, schepen, kanonnen en [illegible] [illegible] eene ontscheping op alle genaakbare punten kunnen bewerken, [illegible] kunnen vernielen. Binnen veertien dagen zouden wij [illegible] [illegible] en de haven van Cherbourg binnen stevenen, om alles wat daar ligt te vernielen."

Ook in Frankrijk hoort men in sommige organen eene tegen Engeland zeer beleedigende taal. Zoo bezigt het bekende ultramontaansche dagblad l'Univers een zijner artikelen met de volgende bedreiging: „Is Engeland eerstandig, dan zal het zich niet [illegible] [illegible]

dit oogenblik niet kome, het heeft thans [illegible]

die vrienden, op welke het in het begin dezer eeuw kon rekenen, en de laatste jaren namen de betoovering van Waterloo bijna geheel weg. Engeland verloor de kracht zijner zegepraal, wij echter behielden onze bitterheid; dat is ook hem zeer goed bekend, die ons land bestuurt en zich beroemen kan, de erfgenaam van St. Helena te zijn.

Gelukkig, èn voor het verbond èn voor het eerlijk karakter der Fransche natie, dat hetgeen de heer Veuillot in de Univers zegt, bijna altijd den afschuw van het grootste gedeelte der Franschen opwekt, en gewoonlijk de waarheid niet ten grondslag heeft.]

Men ziet dat deze taal weinig geschikt is om de verzoening, waaraan de regeringen werken, te bevorderen.

Inmiddels zijn ook tusschen de gouvernementen alle moeijelijkheden nog niet geweken. Op één punt althans bestaat nog verschil van gevoelen. Men weet dat de Engelschman Hodge, die beschuldigd wordt van medepligtigheid aan den aanslag op Keizer Napoleon, veertien dagen vóór die gebeurtenis Parijs verlaten en zich naar Genua begeven heeft, waar hij door de Sardinische regering in hechtenis genomen is. Het Fransche gouvernement heeft van genoemde regering de uitlevering van Hodge gevorderd, maar, aangezien deze een Engelschman is, werd de toestemming van het Britsche kabinet gevraagd. Dit heeft thans, blijkens telegrafisch berigt van den 17 niet alleen zijne toestemming dartoe geweigerd, maar in tegendeel van de Sardinische regering de onmiddelijke invrijheidstelling van den gevangene verzocht. Het Engelsche ministerie is van oordeel dat hij nimmer voor eene Fransche regtbank kan gedaagd worden, daar door hem niets strafwaardigs op Franschen bodem is bedreven. Hoe dit oordeel in Frankrijk zal worden opgenomen, is nog onbekend, maar 't zou ons wonderen, wanneer Keizer Napoleon zich ook hier zoo gemakkelijk voor de inzigten van zijnen nabuur boog.

De Morning Herald, het voornaamste orgaan van het Engelsche kabinet, zegt: „Met opregte blijdschap vernemen wij de briefwisseling, die tusschen het Engelsche en het Fransche gouvernement laatstelijk over de zaak der uitgewekenen gevoerd is. Door j.l. Vrijdag ontvangene nota van den graaf Walewski is het geschil afgeloopen op zulk eene wijze, dat het alleen gediend heeft om het echte eergevoel, hetwelk de beide volken bezielt, en de goede verstandhouding tusschen hunne regeringen nog meer te doen uitkomen."

FRANKRIJK.

Het blijkt hoe langer zoo meer, dat de noodlottige aanslag van den 14den Januarij het tweede keizerrijk in zijne grondvesten heeft geschokt in zijne betrekkingen zoowel tot het buitenland als van het binnenland. Van de minder goede verstandhouding met buitenlandsche mogendheden is reeds bij herhaling gesproken.

Wij willen nu meer bepaald op het binnenland het oog vestigen. En dan is het helaas maar al te duidelijk, dat er over geheel Frankrijk eene zwaarmoedige neergedruktheid heerscht, als had eene zware nationale ramp dit rijk getroffen. Men kan zich geen rekenschap van dit gevoel geven, alles kenteekent rust en orde, en toch is nog nooit het denkbeeld aan eene spoedige verandering der bestaande orde van zaken zoo algemeen geweest, als thans. Men kan het een nationaal voorgevoel noemen, dat zelden geheel zonder oorzaak en gevolg wordt waargenomen.

In de matheid, welke aan moedeloosheid grenst, schijnen ook de hoogere kringen en zelfs het hof te deelen. De Keizer verschijnt bijna niet meer in het openbaar; de schouwburgen, welke hij vroeger wekelijks bezocht, verwachten te vergeefs zijne komst, niettegenstaande er aan de keizerlijke loges zoodanige veiligheids-inrigtingen zijn aangebragt, dat een aanslag, van welke plaats in den schouwburg ook, geen doel zou treffen.

Mag men de Times gelooven, dan ziet het er vooral te Parijs werkelijk zeer ongelukkig uit. Men durft er niet spreken, geene menschen ontvangen, want overal kan men bespiedets vinden; in een spoorwagen, in een koffijhuis, in eene restauratie is men niet meer veilig; maar wat erger is, men is dat niet meer in zijn hotel, in zijn eigen huis. Van den voorgewonden edelman tot den in een kiel gehulden arbeider, van de lorette tot de dienstbode, overal vindt men spionnen. Men beweert zelfs, dat deze geheime politie-agenten gesprekken moeten uitlokken, dat zij tot in den familiekring op elk gesprek moeten toeluisteren.

„Als men mag afgaan op de getuigenis van wat een bediende ter sluiks van een gesprek afluistert, waar moet het dan heen? Parijs wordt er door onder een dwangjuk gebragt, dat aan het geketend Rome doet denken, toen een man die bij het volk bemind was, gevaarlijk werd geacht, omdat zijn invloed te groot kon wezen; een rijke, omdat hij een magtig vijand kon zijn; een arme, omdat de armoede hem tot misdaad kon voeren, — toen men in vrolijkheid het bewijs zag van een omwentelingsgezinden aard, in neerslagtigheid van het beramen eener staatsmisdaad.

Als een blijk van die bijzondere gestrengheid, waarmede de nieuwe zoogenaamde veiligheids-maatregelen thans in Frankrijk worden toegepast, kan strekken hetgeen dezer dagen te Parijs gebeurd is met den graaf de Lalaing, vroeger Belgisch gezant te Lissabon. De graaf bevond zich in eene restauratie en vroeg naar de „echte" Brusselsche Independance terwijl hij het hem ter hand gestelde exemplaar van dat dagblad, uitsluitend voor Frankrijk bestemd, aan den bediende teruggaf. Terstond werd hij door een geheim agent der politie verzocht om naar de prefectuur van politie mede te gaan, waar hem de last werd gegeven om met den eersten spoortrein naar België terug te keeren, waar hij de echte Independance kon vinden. Het heeft niet ontbroken aan daartegen door den graaf de Lalaing uitgebragte vertoogen; deze hebben echter niets gebaat en de graaf heeft onverwijld moeten gehoorzamen.

Ook blijven de gevangennemingen in Chalons, Lyon en op andere plaatsen voortduren. Vooral trekt het de aandacht, dat zoowel gezeten burgers als [illegible] [illegible]

[illegible]

sche hof bijwoonden. Overigens is geen enkel feest bij die gelegenheid gevierd.

De heer Pietri heeft zijn ontslag bekomen als prefect van politie te Parijs. Men weet dat daarvan dadelijk na den aanslag van den 14den Januarij reeds sprake was. Op bepaald verzoek des Keizers was de prefect voorloopig nog aangebleven; thans kon Z. M. den dienaar zijn verzoek niet langer weigeren. Als reden van dat ontslag wordt zijn gezondheidstoestand opgegeven; men meent evenwel de ware reden te moeten zoeken in de verandering, welke het geheele politiewezen heeft ondergaan, waarvan de heer Pietri de verantwoordelijkheid niet mede op zich durfde te nemen. Daarom zal dan ook zijne aftreding de algemeene verslagenheid in de tegenwoordige omstandigheden slechts vermeerderen.

Verscheidene regters en gezworenen, die bij het proces van Orsini in functie zijn geweest, hebben naamlooze bedreigingen ontvangen. De politie heeft strenge nasporingen in het werk gesteld om de schrijvers dier brieven op het spoor te komen.

De Tijd laat zich over den tegenwoordigen toestand van Frankrijk o. a. aldus uit:

„Keizer Napoleon III slaapt niet op rozen. Veeleer hebben de zorgen den vorstelijken zetel omringd, waarop hij over Frankrijk waakt, en hebben zich in den laatsten tijd de moeijelijkheden zoo zeer vermenigvuldigd, dat eene crisis is begonnen, waarvan wij de gevolgen nie berekenen.

„Het was te voorzien, dat zij komen zou; maar wat hier opmerking verdient, is, dat die crisis ontstaan is juist door hetgeen haar in de gewone orde van zaken zou hebben geweerd. De aanslag van den 14den Januarij j.l., in plaats van de crisis te keeren of althans te verdagen, is de gelegenheid, zoo niet de oorzaak, die hare komst heeft bespoedigd.

„Sinds lang werd de Fransche Keizer bestookt door de heethoofden der Europesche revolutie. Herhaaldelijk waren moordaanslagen tegen hem gesmeed, of in de geboorte gesmoord, of bij de uitvoering mislukt. Niets van dat alles was geslaagd om de oppervlakte van den politieken toestand te bewegen. Desniettemin was het blijkbaar, dat de grond van Frankrijk door geheime genootschappen evenzeer ondermijnd was, als die van Italië.

„Door Orsini's aanslag gingen de oogen open en begreep men, dat men tot een keerpunt genaderd was en andere wegen moest inslaan. Alles scheen zamen te loopen, om den Keizer den weg te banen tot die verordeningen, welke hij voor de veiligheid van Europa en Frankrijk mogt noodig keuren. Ieder scheen te willen medewerken, ten einde de rust van het oogenblik, den vrede van Europa en de toekomst te verzekeren.

„En welk is het resultaat van het aanvankelijk beraamde of ten uitvoer gelegde? Juist het omgekeerde van hetgeen bedoeld en verwacht was. Zoo binnen- als buitenlands heeft de revolutie in de laatste weken hare krachten verhoogd, en al wat tegen haar ondernomen is, heeft slechts gediend om haar te bevoordeelen. De revolutie heeft in het tijdsip dat sinds den aanslag is verloopen, niets verloren en veel gewonnen.

„Het is moeijelijk te weten te komen, wat in Frankrijk omgaat, buiten de officiele sfeer. Al wat zich daarvan afzondert ligt onder het ijzeren juk van eene met overdreven ijver werkzame politie, die voor elk onvoorzigtig woord boeijen heeft. Nog minder kan men dus te weten komen, wat er in de Fransche geheime genootschappen omgaat. Maar al wist men niets hoegenaamd van 't geen de Fransche correspondenten behendiglijk in den vreemde weten over te brengen, als zij den schijn aannemen van het Fransche gouvernement in bescherming te nemen, tegen de geruchten, die zoogenaamd in de Parijsche salons rondgaan, dan nog kan de poging tot opstand te Chalons, dezer dagen gepleegd, genoegzaam zijn, om te doen beseffen, hoe de geheime genootschappen de hoofden bij elkander steken.

„Het Fransche gouvernement worstelt pijnlijker dan ooit tegen de moeijelijkheden, die het van alle kanten omgeven en bestormen, en 't is voor alles een raadsel of en hoe het ze te boven komt."

— De minister van landbouw heeft eene gouden medaille en een jaargeld van 500 francs toegekend aan Aubin Bastier, een 84jarigen boerenknecht, die 72 jaren in dienst van een en dezelfde familie heeft doorgebragt. Onderscheidene maatschappijen van landbouw hebben hem bij die gelegenheid eveneens geschenken doen toekomen.

— Nog altijd vult de Moniteur een aantal kolommen met de opsomming der gemeentebesturen, andere corporatien, benevens particulieren, die den Keizer adressen van gelukwensching ter gelegenheid van den aanslag van den 14den Januarij hebben gezonden. De gemeenteraden van Cork en Worcester in Engeland staan bij de laatstelijst, die vier kolommen beslaat, aan het hoofd.

In hetzelfde nommer van het officiele blad zijn [illegible] kolommen gewijd aan uittreksels van brieven van Napoleon I, waarin de toenmalige betrekkingen van Frankrijk tot Italie op zoodanige wijze zijn geschetst, dat zij volkomen op den tegenwoordigen tijd kunnen worden toegepast. Zoo roept Napoleon I, de Italiaansche geleerden toe: „Alle mannen van genie, al dezulken die een uitstekenden rang in de republiek der wetenschappen hebben ingenomen, zijn Franschen, onverschillig in welk land zij werden geboren." Aan scherpe uitvallen tegen de tirannij der Oostenrijkers in Italië ontbreekt het natuurlijk niet, in de Napoleontische documenten van 1796. Zelfs de opropping door Bonaparte tot de bewoners van Tyrol gerigt, drukt de Moniteur in haar geheel over: [illegible]

[illegible]

Of Oostenrijk met het opnemen van [illegible] [illegible]

— Te Parijs is een [illegible]

— De regering is nog steeds [illegible]

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

G. M. GROENEBEEK, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 27 APRIL 1858.

NATUURSPELING. — Het Louisville *Journal* deelt het volgende uit Henderson, Kentucky, mede:

"Ik ben heden teruggekeerd van een bezoek bij een der buitengewoonste merkwaardigheden, die ooit in de geschiedenis van het menschelijk geslacht zijn bekend geweest. Eene negerin, toebehoorende aan Samuel Stites, te dezer stede, bragt, acht dagen geleden, vier levende kinderen ter wereld, die, bij paren, op nog zonderlinger wijze dan de Siamesche tweelingbroeders, met elkander vereenigd zijn. De twee jongens zijn aan de schouders vast, en van de heupen af tot de kniegewrichten, latende de ondergewrichten en den voet volkomen vrij. De meisjes zijn aan elkander gehecht aan de schouders, hierin van de jongens verschilende, dat zij slechts één arm aan de vereeniging hunner schouders hebben Zij zijn vast van de heupen tot aan den voet — eindigende de beenen in eenen eenigen voet.

Wat betreft de kleur der kinderen, hierin schijnt de natuur even grillig te zijn geweest als in hunne gedaante, zijnde een der jongens zwart en de ander zoo blank als het kind eener blanke moeder;—en even zoo is het met de meisjes. Zij schijnen alle goed gezond te zijn, en de moeder is buitengewoon welvarende.

De heer Stites, die een welgesteld man is, vindt er een groot vermaak in, de vierlingen zijnen vrienden te laten zien, en het heeft dan ook in de laatste dagen niet stil gestaan van bezoekers.

DE TEREGTSTELLING VAN ALBERT STAUB TE CHICAGO, OP DEN 20 DEZER: Des morgens omstreeks zeven uren begon het altijd nieuwsgierige publiek zich rondom het geregtshof te verzamelen, elkander verdringende, om maar eenen enkelen blik door de ramen te kunnen werpen.

Ten acht ure waren er bijna twee duizend menschen op het hofplein bijeen en dit getal nam snel toe Als de een den ander ontmoette, dan was het de vraag: "waar wordt hij gehangen?" waarop het onveranderlijk antwoord was, "ik weet het niet; ergens west."

De morgen was regenachtig en de modder diep, maar het scheen geenen invloed te hebben op de opgewondene gemoederen van hen, die daar waren zamengekomen, om eenen medemensch naar de eeuwigheid te zien helpen. Uit hoeken en gaten, waar de inwoners dagelijks armoede, jammer en dood voor oogen hebben kwam een nieuwsgierige troep opdagen; van de landhoeven der prairie vergaderden zich de geharde zonen des arbeids; zakkenrollers liepen, met meer vertooning van opgewondenheid dan iemand anders, in het gewoel heen en weder—eene vreemde overeenstemming had hen te zamen gebragt en hield hen daar; zij rijkhalsden allen naar de teregtstelling van Lauerman's moordenaar.

Men moet den advocaten van Staub, den heeren Wilkinson en Spencer, het regt laten wedervaren, dat zij alles voor hunnen client hebben gedaan, wat in hunne magt was. De eerste was te Springfield geweest en had gouverneur Bissel verzocht, het doodvonnis in levenslange gevangenis te veranderen. Des morgens ten 9 ure had hij aan den gouverneur getelegrafeerd en hem gevraagd, "of hij iets voor Albert Staub doen kon." Ten 10 ure, eenige oogenblikken voor dat de stoet afging, ontving hij een telegrafisch antwoord met het enkele woord "Neen"

Ten half elf werd de gevangene uit zijne cel gehaald en werden zijne armen met een sterk touw gebonden. Toen hij naar het rijtuig ging, begeleid door twee deputy sheriffs, en gevoelde dat hij het voorwerp was van zulk eene vreesselijke beschouwing der duizenden aanwezigen, rolden de tranen langs zijne wangen, en hij scheen bedremmeld.

De stoet werd door de dragonders van Chicago naar Bull Head, twee en eene halve mijl ten westen van Chicago, begeleid, op welke plaats nog andere corps militairen gestationeerd waren.

De trein verliet het Geregtshof in de volgende orde:

Eerste koets—de gevangene, geestelijke, advocaat en officieren der wacht.

Tweede—de sheriff en zijne deputies.
Derde—doctors, coroners enz.
Vierde en vijfde—rapporteurs
Zesde—de sheriffs van andere counties.

Hierop volgden de burgers en het gepeupel in het algemeen, die drie lange uren in den stortregen hadden gestaan, om hunne onnatuurlijke nieuwsgierigheid te bevredigen

Juist ten half twaalf kwam Albert Staub uit het geleide te voorschijn, onder de hoede van den sheriff en diens deputies, en stapte, met een hangend hoofd, schreijende en kermende, op het schavot, van hetwelk hij niet meer levend zou afkomen. De gevangene scheen zich zelven in het geheel niet te kunnen vermannen, en toch was het als of er in zijn binnenste eene wanhopige worsteling plaats had, om de tranen te keeren, die niet wilden ophouden te vloeijen en de zuchten te smoren, die uit zijn bezwijkend hart wilden opstijgen.

De methodisten predikant James Baume deed toen een vurig en gevoelig gebed voor den gevangene, dat, als het door hem verstaan was, niet kon gemist hebben hem veel troost in zijne laatste oogenblikken te geven. De Duitsche geestelijke, die Staub verzelde, sprak geen woord gedurende den ganschen tijd dezer treurige plegtigheid.

Onmiddelijk daarop, gaf de gevangene de hand aan zijnen advocaat en den geestelijke, en vraagde of hij spreken mogt. Dit werd hem toegestaan, en hij deed eene bijna onzamenhangende aanspraak in het Duitsch, die meermalen door snikken en tranen werd afgebroken In deze aanspraak betoonde Staub zich berouwhebbend van de ijselijke misdaad, die hij had gepleegd, zeide dat hij vertrouwde, dat God hem vergeven had en verzocht hetzelfde van de wereld. Hij eindigde met een beroep aan zijne jonge landslieden, zich niet door den duivel op eenen dwaalweg te laten brengen, zoo als hij hem gedaan had, en ried hun slecht gezelschap te mijden, dronkenschap en dergelijke ondeugden, en zweeg toen stil.

Toen men hem vraagde of hij gedaan had, antwoordde hij heerlijk "ja," en de witte mantel en muts werden te voorschijn gebragt en hem aangedaan, terwijl hij onophoudelijk zuchtte en tranen stortte. Wij zagen vele forsche mannen op dat stellaadje, die, zoo zij al niet schreiden, toch regendroppen op hunne wangen hadden. Het was ook een tooneel om zelfs engelen te doen weenen. Een jongeling nog geen jaar den morgen der manbaarheid voorbij, te sterven, afgesneden te worden in den bloei zijnes levens, door de ruwe hand der wet! Maar wie zal zeggen, dat hij zijn lot niet verdiende! Moge zijn vreesselijke dood eene waarschuwende stem zijn voor hen, die nog maar de eerste stappen op het pad van goddeloosheid en misdaad gedaan hebben—[illegible] hen trachten. "De schuldige zal zijne straf niet ontgaan," schijnt het raadsbesluit te zijn van Hem, die de lotgevallen der menschen bestuurt—en het is goed dat het zoo is.

Twintig minuten voor twaalven viel het blok ijzer, het ligchaam van den gevangene werd in de lucht geheven, en, na een of twee stuipachtige bewegingen der armen en schouders, en een optrekken der onderste ledematen, hing het stil en onbewegelijk Zonder twijfel werd de nek gebroken, en zijn dood moet zoo plotseling zijn geweest als slechts door de naauwgezetsten in zulke zaken kon gewenscht worden.

Te dezer tijd viel een man, die bij het schavot stood, van zich zelven, doch werd spoedig bijgebragt, zonder veel opschudding te baren.

Ten half een maakte men het touw los en liet het lijk in de kist neder, waarop men den mantel en den strop wegnam, en de muts opligtte, zoodat het gezigt des dooden kon gezien worden. Wij voor ons hadden het hart niet om er naar te zien. Wij hadden genoeg aanschouwd om ons van alle teregtstellingen afkeerig te maken, en keerden naar het rijtuig terug, met het vaste voornemen, om nooit meer eene andere te zien.

Aldus eindigde het leven van Albert Staub.

Wij laten hier het antwoord van den gouverneur aan Staub's advocaat, den heer SPENCER, volgen:

Waarde Heer!

Uwe bijzondere bezorgdheid voor het lot van Staub, om de verandering van wiens doodvonnis gij hebt aangezocht, heeft mij tot eene meer opmerkzame overweging van dit geval aangespoord, dan ik anders gedaan zou hebben, en het doet mij leed, dat ik, niettegenstaande al mijne bemoeijingen, mij ten slotte gedrongen gevoel, allen uitstel af te slaan. De moord, dien Staub bedreef, getuigt van eene zeldzame verwildering des gemoeds en bewijst, dat hij een mensch zonder eenig menschelijk gevoel is. Dat hij waanzinnig was, gelijk beweerd wordt, dit moge, gelijk ik opregtelijk hoop, het oordeel des hoogsten Regters zijn, die alle dingen in het verborgene ziet, doch volgens mijn begrip, doet zich die grand van waanzinnigheid of ongesteldheid des geestes niet bij hem bespeuren, die hem van de verantwoordelijkheid van zulk eene ontzettende misdaad ontheffen kon. Dat hij een mensch van een zwak verstand is, is oogenschijnlijk, maar dat hij volkomen in staat is, het onregt van zulk eene groote misdaad in te zien, is mijns inziens desgelijks duidelijk.

Ik zie mij dus genoopt, aan de wet den vrijen loop te laten en hoop, dat zijn schrikkelijk lot eene waarschuwing zal zijn voor anderen, die geneigd mogten wezen in zijne voetstappen te treden.

W. BISSELL.

ONUITSPREKELIJKE RIJKDOM.— Bijna elk een in Californie heeft van de Allison quartz claim, gelegen in Grass Valley, gehoord. Zij is de eigendom van vijf broeders, en is, buiten twijfel, meenen wij, de rijkste claim in de bekende wereld. Twee der broeders kwamen gisteren door de stad, bij zich hebbende $60,000 in goudstof, zijnde de maandelijksche opbrengst van hunnen molen. Binnen drie maanden, is ons medegedeeld, hebben de compagnons $150,000 naar de munt te San Francisco gebragt, welke som geheel in de gewelven van het gouvernement ligt, alwaar zij zal blijven, tot zij dezelve vorderen; maar geen enkele dollar van hunnen ontzaggelijken rijkdom wordt anders uitgezet, behalve wat er voor hunne zaken in den molen vereischt wordt.—*Sacramento Bee.*

MERKWAARDIG TESTAMENT.—Het testament van gouv. Blatchett, van Plymouth, geopend in 1783, bevat het volgende zonderlinge artikel:

"Ik verlang dat mijn lijk zoo lang zal bewaard worden als het niet hinderlijk wordt, en dat een mijner teenen of vingers zal worden afgesneden, om zekerheid te erlangen, dat ik dood ben. Voorts verzoek ik mijne dierbare vrouw, daar zij genoeg last heeft gehad van eenen ouden gek, er niet aan denken eenen anderen te trouwen.

WAT EEN MATIG MENSCH WIL — JOHN MITCHELL zegt in een laatst nommer van zijn zuidelijk blad:

"Ik ben een matig mensch, en bepaal mijne uitzigten voor het tegenwoordige bij eene ontbinding der Unie — herstelling van den Afrikaanschen slavenhandel — amerikanisatie van Cuba, Central Amerika, Mexico, en de West Indische eilanden—en de oprigting van eene magtige zuidelijke confederatie, gegrond op de slavernij; dat is alles Wat betreft de verovering der noordelijke Staten, dit wilde ik uitstellen."

DE KOFFIJ ZWENDELARIJ. — Mayor Tiemann, van New York, heeft onlangs eene aan kooplieden van het land gepleegde zwendelarij aan het licht gebragt, waardoor duizenden bedrogen zijn. Het is vreemd en verbazend, dat er onder de kooplieden van het land nog zoo vele onnoozelen gevonden worden De New York *Tribune* beschrijft die zwendelarij aldus:

"Oliphant & Bartlett, (valsche namen natuurlijk) groothandelaars, zonden circulaires aan vijftien duizend kooplieden op het land, wier namen zij op slinksche wijze hadden te weten gekomen, waarin zij aanboden hun, tegen eenen lagen prijs, op acht maanden crediet koffij te verkoopen, doch zij moesten dan $15 of $20 voor een monster zenden, dat hun terstond zou geworden, om de kosten van adverteren, ens. te dekken De zwendelaars hebben het zeker nooit gewaagd te adverteren, behalve in hunne leugen circulaire, bezaten nooit in hun leven eene baal koffij en gaven zelfs nimmer voor naar eenig handelhuis van naam te verwijzen, tot waarborg voor hunne soliditeit. Wie zou zich kunnen verbeelden, dat zulk een voel- en tastbaar bedrog als dit nog iemand om den tuin zou leiden, die slechts met eenige mogelijkheid crediet voor de huur van het ellendigste landwinkeltje kon krijgen of die zich aan eenige betere zaak wist te helpen, dan het slijten in kwart gallons van een vat strychnine whiskey, aan de drinkebroers zijner buurt! En toch hebben honderden, zoo geene duizenden, die kooplieden genoemd worden, gretig in dezen naakten haak gebeten, en hun geld en hunne commissien gezonden; en, ofschoon er nooit een pond koffij aan de ligtgeloovige kalanten werd verzonden, schraapten de schelmen dagelijks van $1,000 tot $2,000, toen de Mayor tusschen beiden kwam en plotseling aan hunnen handel een einde maakte Wij meenen, dat contanten en commissien van koffij nog niet ophouden van af gelegene plaatsen in te komen."

Eenige dagen na het arresteren der schelmen kwamen er niet minder dan 700 brieven aan hun adres, die meest allen geld bevatten, elk van $15 tot $20, voor koffij! O! Wat wil de wereld toch gaarne bedrogen worden!

SPION OF BUITENGEWONE GEZANT! — *Eene episode uit den Mormonen oorlog.* — De volgende mededeeling is uit een nieuwsblad van San Francisco:

Het was op den 13 Februarij 1858, dat ik des morgens ten 8 ure, in eene door eenen Mexicaan gehouden kleine herberg te Los Angeles, in Zuid Californie, eenen ongeveer 40jarigen man, van een krijgshaftig voorkomen, aantrof, die zich aan mij als een natuuronderzoeker voorstelde en mij zeide, dat zijne kruidkundige studien hem naar San Bernardino dreven. Met de Flora der vlakten tamelijk goed bekend zijnde, merkte ik aan, dat hij in den omtrek van San Bernardino ter naauwernood eene eenige andere plantensoort vinden zou, die hij hier in den omtrek van Los Angeles ook niet kon bekomen Mijne wijze van zien was echter niet de zijne, en hij verklaarde mij ten overvloede, dat de academie der natuurkunde te Philadelphia, onder welker bescherming hij reisde, het juist op eene doorzoeking van den omtrek van San Bernardino gemunt had, en hij derhalve, zelfs als de reis geheel nutteloos was, zich daarheen moest wenden. Hij gaf mij toen, na eenige aarzeling, zijnen naam op als Mr. Osborn van Philadelphia en verliet na een hartelijker vaarwel, dan men anders eenen onbekenden reiziger pleegt te zeggen, in haast de herberg.

Daar ik geen paard voor de herberg vond vastgebonden, keek ik den reiziger na, of hij ook te voet zijne reis zou vervolgen, doch zag hem spoedig op een met vier muildieren bespannen Mexicaansch wagentje, aan de zijde van den berbergier, in volle ren de straat naar San Bernardino oprijden! Mijne nieuwsgierigheid werd ten hoogste gespannen, toen mij de herbergierster zeide, dat haar man $145 van den vreemdeling had ontvangen, onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat hij hem nog heden avond wel behouden te San Bernardino zou brengen! Een kruidkundige, wiens nasporingen zoo dringend waren, dat hij 60 mijlen op onze ongebaande prairiewegen in 10 uren moest afleggen, en die daarvoor zulk eene som betaalt, dat kwam mij raadselachtig voor!

Den 17den kwam onze waard van zijne reis terug en vertelde ons de verdere geschiedenis zijns passagiers

Bij de weinige Mormonen, die na den eersten uittogt te San Bernardino waren achtergebleven, behoorde ook een zekere HANKS, voormalig ouderling der Mormonen. Zoodra Hanks den reiziger gewaar werd, vloog hij op hem toe en sloot hem in zijne armen Maar Osborn wilde van alle vriendschappelijke aanbiedingen, om zich bij hem op te houden, niets weten, maar vernam slechts naar eenen jongen mensch, die hem in 15 dagen naar Salt Lake City wilde brengen, tegen eene betaling van $500. De jonge mensch hield dit echter voor eene onmogelijke zaak, doch had niets ijverigers te doen, dan iedereen het buitengewone voorval mede te deelen. Als een loopend vuur verspreidde zich nu het gerucht van de aanwezigheid eens Mormoonschen spions door San Bernardino Er werd eene commissie benoemd, om hem te bewaken, hem de verdenking mede te deelen en te hooren wat hij tot zijne regtvaardiging had in te brengen.

Thans heette het dus het incognito opgeven, en de gewaande kruidkundige en vermoedelijke Mormonenspion bragt brieven van zijne Excellentie President Buchanan te voorschijn, die hem als KOLONEL KANE, broeder des beroemden noord poolreizigers dr. KANE, deden kennen. Hij verklaarde toen de goede lieden, dat hij reeds 25 dagen van Washington op weg was en zoo spoedig mogelijk in de Salt Lake City wenschte te komen. Doch het was hem onmogelijk zijne beschuldigers te overtuigen.—integendeel, duizende nieuwe vermoedens werden thans luid; de eenen stemden toe, dat hij werkelijk dr Kane's broeder was, zij kenden hem naauwkeurig en voor acht jaren had hij zich onder de Mormonen laten opnemen; anderen wilden hem ook in den tusschentijd te Bernardino hebben gezien, en welke meer andere uitvindsels leegloopende, avontuurlijke koppen hebben. Maar Kane verloochende de veerkracht zijns naams niet — hij verzocht zich ter rust te mogen begeven, en beloofde hun den volgenden morgen alle verdere opheideringen te zullen geven . . . . .

De morgen kwam, — maar reeds voor middernacht was Kane, met vier prachtige muilezels, door Hanks begeleid, naar de Salt Lake City afgereden, en God weet, hoe veel hij Hanks voor de reis betaald, of hoe lang deze gewezen Mormonen chef reeds afvallig geweest en als spion onder de Mormonen gewoond heeft. Doch de goede St. Bernardiners mogen thans geduldig afwachten, tot hij terug komt en hun dan zelf zegt, of hij op last van Buchanan of van Bernheisel de extra post reis naar de Salt Lake City ondernomen heeft — ik weet het ten minste niet.

VERDERFELIJKE KLUCHT.—Een nieuwspapier van Sheffield bevat het volgende:

Er had verleden week in onze gemeente eer zonderling voorval plaats. Voor de eene of andere overtreding had de meester een knaap, tot straf, in het doodenhok gesloten Te dier tijd bevond zich een lijk in hetzelve, in eene doodkist De jongen nam het lijk uit de kist deed het zijne eigene kleederen aan, zette het tegen den muur, en ging toen zelf in de kist liggen, en dekte zich toe. Na verloop van korten tijd, kwam de meester, keek aan de deur naar binnen, en zag, zoo als hij meende, den jongen tegen den muur staan pruilen. "Welnu", zeide de meester, "zoudt gij niet wat te eten willen hebben?" Er kwam geen antwoord. De vraag werd herhaald, met denzelfden uitslag. Nu keek de jongen uit de kist en zeide, "als hij het niet wil hebben, dan wil ik wel." De meester liep verschrikt weg, en ontving zulk eenen schok, dat hij gezegd wordt sedert aan de gevolgen overleden te zijn.

POGING OM EENEN WELPUT TE VERGIFTIGEN. —Eenige dagen geleden werd te Stoughton, Massachusetts, iemand betrapt op het gooijen van iets in eenen welput van eenen buurman, met wien hij geschil had gehad. De put werd onmiddelijk onderzocht, en eene witte zelfstandigheid aan den bezem gevonden, die in het water was gestoken. Deze witte zelfstandigheid werd er afgestreken en naar Dr. Jackson, te Boston, gezonden, die dezelve ontleedde en bevond rottekruid te zijn Er is verder niets gedaan, uit oorzaak, zegt men, van het gemeene karakter der personen, tusschen welke het geschil had plaats gehad. Het is wel voor het eerst van ons leven dat wij gehoord hebben, dat iemands karakter zoo verdorven kan zijn, dat hij niet verantwoordelijk is voor de wet.

EEN DIERENGEVECHT. — Gelijk de Chicago bladen melden, heeft aldaar, in de Dearborn straat, een eigenaardig dierengevecht plaats gehad. Een heer ging het postkantoor voorbij, met eenen prairiewolf aan eene keten, toen een groote bulhond uit eene deur schoot en den wolf aanviel. De wolf knorde snel eenige keeren achter elkander en toonde twee rijen tanden, scherper dan eene zaag. De hond tastte hem voor de tweede maal aan, doch werd weldra van zijne geringachting des vijands terug gebragt, want de wolf rukte zich van zijnen heer los en zat met één sprong aan den hals des honds en drukte er zijne tanden zoo stevig in, dat de hond verschrikkelijk begon te huilen en in allerijl afscheid nam. De wolf vervolgde onzen mast die aan dat leeje voor eenst genoeg scheen te hebben, nog eene mijl ver en keerde toen terug, zoo als het scheen, met zijn werk zeer te vreden.

BARBAARSCHHEID IN HET RIJK DER BESCHAVING.—Te Norfolk, Virginie, werd in de afgeloopene week een man, Lee genaamd, schuldig bevonden eenen slaaf te hebben weggeholpen, en dienvolgens tot 5jarige tuchthuisstraf en vijftig roedeslagen veroordeeld, die hem, alle dag vijf, op de openbare markt zullen worden toegeteld. —Dat is de hoog gepresen beschaving der veel de onzer democratische modelburgers in het Zuiden. Foei, welk eene schande!

EN KOMT BETERSCHAP IN DE ZAKEN.—Ongeveer vier en twintig doctoren in de medicijnen hebben verleden week te Philadelphia hun examen gedaan en zijn thans allen "veddi voor bisness" (klaar om zaken te doen). Door de werkzaamheden dezer jonge doctors zullen thans alle takken van bestaan, zoowel dat van doodgravers, steenhouwers, timmerman, ens. tamelijk voorspoedig gaan, en ook administrateurs, executeurs, en zelfs drukkers verkrijgen er werk door. Wat toch zulk een nieuwe doctor al niet kan!—*Morgenstern.*

ERNSTIG SPOORWEG ONGELUK. — Met leedwezen deelen wij een der ernstigste spoorweg ongelukken mede, die in verscheidene jaren zijn voorgevallen. De sterke locomotieven, Dean Richmond en Erastus Corning, liepen op den Centralen Spoorweg van het spoor. Eer derzelver vaart kon gestuit worden, stortten beide locomotieven in het Erie kanaal, en gingen geheel onder. De machinist, Comstock, en de stoker, Randall, zijn nog onder water, en men vreest, dat zij zoo diep in den modder zijn gezonken, dat men hen niet terug zal bekomen. Tijdens het ongeluk, liepen de locomotieven met veel spoed. Zij hadden eene zware vracht in en reden juist eene helling van den weg af.—*Alb. Statesman.*

EEN CONDUCTEUR GEDOOD EN EEN BRAKEMAN *vreesselijk bezeerd op den G. W. Spoorweg.*— Wij vernemen van de London Free Press, dat er verleden Zaturdag op den G. W. Spoorweg een doodelijk ongeluk plaats had. Vroeg in den morgen verliet een vrachttrein Londen. Spoedig daarna ontdekte de conducteur, John Bellie, eenen man, die schrijlings op de koppelingen tusschen de wagens zat. Hij klom op de kap van den wagen en stapte, met het voornemen om hem naar boven te trekken. Bij het klimmen kwam zijn hoofd in aanraking met eene brug, ses mijlen ten westen van Londen. De trein, die met eene snelheid van 30 mijlen in het uur ging, werd op eens tegen gehouden, maar men bevond, dat de ongelukkige conducteur in eenen hopeloozen toestand verkeerde. Hij bezweek weldra onder hersenschudding. De overledene laat eene vrouw en vier kinderen achter, om zijn verlies te betreuren.

Van de Hamilton *Spectator* vernemen wij, dat op denzelfden dag, bij Harrisburg een brakeman van den trein is gevallen, en zoo vreesselijk bezeerd, dat men zijn regter been boven de knie, en zijn linker boven den enkel heeft moeten afzetten. Hij heeft eene vrouw en twee of drie kinderen. De doctors hebben hoop op zijn herstel.—*Detroit Tribune.*

EEN BUITENGEWONE TAND IN DEZEN STAAT GEVONDEN.—De Dubuque *Times* zegt: wij zagen gisteren, in den droogistwinkel van Junkerman en Haas, eenen buitengewonen fossielen tand, die onlangs in Wisconsin is gevonden. Volgens de algemeen door de geologisten aangenomene regelen, is deze tand over de zes duizend jaren oud. Hij behoorde zonder twijfel aan een ontzaggelijk monster, dat voor den zondvloed leefde. Als het dier, aan hetwelk deze tand behoorde, de evenredigheden had der dieren van den tegenwoordigen tijd, dan moet deszelfs romp ontzaggelijk groot zijn geweest.

ZONDERLINGE GENEGENHEID. — Een inwoner van dit dorp, had, in den afgeloopen winter, een broed kuikens uitgekomen, die allen door de koude omkwamen op een na. Dit eene kuiken was het behoud zijns levens aan eenen wachthond verschuldigd, die daar gehouden werd. Gedurende de koude nachten kroop het kuiken in des honds hok, en de hond boog zijne pooten om hetzelve heen, klaarblijkelijk even veel begeerte aan den lag leggende om het warm te houden, als deszelfs moederlijke bloedverwant had kunnen doen. Het kuiken is nu tot een kuspoentje opgegroeid, en nog altijd schijnt dezelfde vreemde genegenheid voor elkander te bestaan: elken avond zoekt het de beschermende zorg van den hond, en hij bewaakt het met jaloersche getrouwheid, latende niet toe dat iemand het aanraakt.—*Marquette Express.*

ONGELOOFBAAR BIJGELOOF.—Men zou het niet gelooven, dat er tegenwoordig in Wisconsin nog heksengeschiedenissen voorkomen, en toch is het zoo, of beter gezegd, er zijn daar nog menschen, die er aan gelooven.

Zekere Vincent, aan den Havelsroad, had eene koe, die plotseling stierf. Bij onderzoek bevond men, dat zij iets aan het hart had. Eene duitsche vrouw, die zich met het genezen van vee bezig houdt, verklaarde de koe voor betooverd en zij zou uitvinden, wie de heks was. Zij nam derhalve het hart, kookte het behoorlijk in eenen ketel, en liet het toen op den rooster braden, om, zoo als zij zeide, de heks duchtig te plagen, dewijl te gelijker tijd ook het hart der heks gebraden werd. Toevallig kwam er eene buurvrouw, vrouw Hauch, met eenige spijs, juist om het deze veedoctores, die bij haar gewerkt had, te schenken. Zij vond de deur gesloten en klopte juist op het oogenblik aan, toen de veedoctores met het opzeggen harer spreuken geeindigd had en de woorden sprak: "thans zal zij verschijnen" De gezamentlijke, bij de zamenzwering aanwezigen, geloofden thans heel zeker, dat de heks daar was, en verklaarden eenstemmig, een vreesselijk gekrijsch rondom het huis te hebben gehoord, alsmede de woorden, dat zij toch in 's hemels naam zouden open doen, dat haar hart zoo brandde. Zij werden ook nog in hun geloof versterkt, toen vrouw Hauch naar het raam ging, en de lieden verzocht, toch te openen, dat natuurlijk niet geschiedde Vrouw Hauch ging dus weder naar huis, zonder zich deze handelwijze te kunnen verklaren. Later ging zij nogmaals naar het huis van Vincent, om zich daar misschien opheldering te verschaffen. Toen zij binnen trad vielen vrouw Vincent en nog eene andere vrouw op de knieën, en baden tot alle heiligen, terwijl Vincent haar de deur uitwierp. De kwade stemming tegen vrouw Hauch onder de meest katholieke nederzetters is groot en niemand laat zich meer zien, in de streek waar vrouw Hauch woont, die tevens herberg doet.

Nu woont er te Milwaukee een kaartenslager en Vincent ging naar hem toe; hij moest komen en de heks nog meer plagen. Des Maandags ging vrouw Hauch te New Cöln in eenen kruidenierswinkel, om Candy te koopen, alwaar zij haren behuwdvader aantrof. Vincent was er ook met eenen anderen man en diens vrouw. De laatste en zijne vrouw verlieten terstond den winkel en Vincent bleef, als van den bliksem getroffen, zitten. Vrouw Hauch noodigde hem uit iets te drinken, dat hij weigerde. Toen zij weg was, goot Vincent zijn glas vol whiskey op de kagchel uit. Door den winkelier hierover berispt, zeide hij, dat hij het daarom had gedaan, opdat de booze geene magt over hem hebben zou.

Deze gebeurtenis, hoe ongeloofbaar zij schijne, is ons door eenen geloofwaardigen man verhaald, en heeft in de negentiende eeuw in Wisconsin plaats gehad. Als men maar weder aan heksen gaat gelooven, dan kan het nog goed worden.—*Gradaus.*

MEVROUW CUNNINGHAM BURDELL.—Men zegt dat er binnen eenige weken nieuwe zaken zijn aan den dag gekomen, die regt geven tot het vermoeden, dat deze vrouw nog aan een nieuw verhoor wegens de vermoording van Burdell zal onderworpen worden. Men zegt dat er weldra nieuwe bewijzen van deze buitengewone zaak aan het licht gebragt, en de hoofdomstandigheden van dat bloedig tooneelspel met nog ontzettender belangstelling onderzocht zullen worden, als geld en invloed het slechts niet op nieuw smoren.

DROEVIGE UITWERKSELEN VAN DEN BLIKSEM. —Wij hebben, zegt de Iowa *Citizen*, aan Mr. B. J. Head, te Prairie City, het volgende berigt te danken:

In den avond van den 27 l. l. werd, gedurende een hevig onweder, het huis, bewoond door Abraham Minichsons mijl ten noorden van Prairie City, door den bliksem getroffen, terwijl het huisgezin rondom het vuur zat. Immanuel Minich werd oogenblikkelijk gedood, treffende hem de electrische stroom aan het hoofd, hetzelve ijselijk verminkende. Abram werd ook neder geslagen; zijn regter oor werd van zijn hoofd gescheiden, en dit laatste zoo gebrand en gekneusd, dat er geene hoop op zijn herstel is. Een der twee paarden, die, twintig schreden van het huis af, aan eenen wagen waren gebonden, werd ook oogenblikkelijk gedood. — Abram's vrouw, en een meisje van ongeveer 10 jaren, werden ook bedwelmd, en toen de vrouw weder bij kwam, zag zij dat de kleederen van haren echtgenoot en zwager in brand stonden, zij kroop naar hen toe en bluschte de vlammen, en bleef daar tot den morgen bij hen, eer een der buren iets van het voorval wist.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

PERU, Ills, 15 April. Gruweltooneelen van den zonderlingsten aard kwamen gisteren nacht in onze nabuurschap voor. In ons vorig nommer melden wij reeds, dat er eene menigte kleine en stoute diefstallen in den *bottom*, tegen over onze stad, zijn voorgekomen. Het gerucht verspreidde zich sedert, dat zekere *Joseph Smith* daar sterk aan had deelgenomen. In den vermelden nacht begaf zich eene bende van ongeveer 40 Amerikanen, onder aanvoering van eenen prediker des evangelies, den wel eerw *A Moshier*, op weg, trok voor het huis van *Smith*, maakte zich met geweld van hem meester, en hing hem driemaal aan eenen hoogen boom nabij zijne woning op, doch zij lieten hem telkens weder neder, als zij bemerkten, dat hij zijnen laatsten adem wilde uitblazen. Toen zij den armen drommel op die wijze bijna dood hadden gemarteld, lieten zij hem liggen, doch zeiden hem, dat, als hij na verloop van drie dagen de streek nog niet verlaten had, een zekere dood door middel van den noodlottigen strop op hem wacht te. Duitschers waren bij deze plegtigheid niet aanwezig.— *Volksfreund.*

WASHINGTON, 23 April. Heden namiddag ten 1 ure droeg de heer English in het Huis het verslag der Commissie van Conferentie over de Kansas bill voor. Het is onderteekend door English en Stephens van de zijde van het Huis, en door Green en Hunter van de zijde van den Senaat. Seward en Howard stemden er niet mede overeen. Het verslag werd voorgelezen.

Het bepaalt hoofdzakelijk het volgende:— Het volk van Kansas, onder het bestuur en opzigt van een Proslavernij of "Democratisch" collegie, zal worden toegestaan regtstreeks voor of tegen de aanneming van de Lecompton Constitutie te stemmen, met eene gewijzigde *landgraaf* daar tusschen geworpen, als een lokaas om er voor te stemmen; doch als eene meerderheid toch voor de verwerping mogt stemmen, dan zal Kansas niet worden toegelaten, voor dat een officiele census aantoont, dat het 93,340 inwoners heeft, het getal dat door de tegenwoordige Apportionnements Wet vereischt wordt, (om een lid van het Huis te kiezen.) Tegen deze bedriegerij, die door Senator Wilson is uitgemaakt voor "eene omkooping in de eene hand en eene bedreiging in de andere," hebben Senator Seward en Mr. Howard zich beslissend verklaard.

Na eenen korten woordenstrijd werd de verdere overweging van het verslag der conferentie commissie uitgesteld tot den tweeden Maandag in Mei. Dit is eene andere nederlaag der administratie, daar men hoopte dit geknoei van Englisch onverwijld door beide Huizen van het Congres te dringen.

ST LOUIS, 22 April. Dezen avond omstreeks vijf uren werd de stoomboot *Ocean Spray*, ongeveer vijf mijlen boven de stad, geheel door brand vernield. Men veronderstelt dat er acht of tien menschen bij zijn omgekomen. De brandende boot dreef tegen de stoomboot *Keokuk*, die boven de stad aan den wal lag, en deze brandde ook geheel af. De *Ocean Spray* werd geschat op $35,000, en was voor $25,000 te Pittsburgh verzekerd. De *Keokuk* werd geschat op $35,000 en was verzekerd voor $15,000.

— 23 April. Voor zoo veel men weet zijn er vier mannen, drie vrouwen en twee kinderen bij het verbranden der Ocean Spray omgekomen. De Ocean Spray en Hannibal City voeren tijdens het ongeluk om het hardst. De brand ontstond door het gieten van terpentijn op kolen en hout, vlak voor de fornuizen.

Gisteren avond ten tien ure vatte de stoomboot *Star of the West*, die juist boven de Keokuk aan den wal lag, vuur van brandende boomen, die door den brand der laatste boot waren aangestoken, en brandde geheel af.

ALBANY, 19 April. Patrick Orey, zijne vrouw en vier kinderen, woonachtig in de Dalius straat, te dezer stede, zijn lijdende aan de gevolgen van vergift, hetwelk zij hebben ingekregen, door vergiftige groenten, die door de moeder bij vergissing in de soep waren gedaan. De geneesheeren denken, dat de kinderen er nog van zullen opkomen, maar de toestand der ouders is zeer zorgbarend.

BUFFALO, 20 April. Twee Duitschers, genaamd Stinenger & Simmerman, werden hier verleden week gearresteerd, op de beschuldiging van manschappen voor de Britsche dienst aan te werven. Hun verhoor liep gisteren avond ten einde, en zij werden vastgehouden, om verhoord te worden, wegens inbreuk op de onzijdigheids wetten.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het Gouvernement van Spanje heeft een plan voorgesteld ter afschaffing der slavernij in zijne kolonien.

— In Rusland heerscht eene groote ontsteltenis ten gevolge van den tegenstand des adels tegen de vrijverklaring der lijfeigenen. Vele groote familien zijn naar St. Petersburg gevlugt, uit vrees voor hun leven.

— In Polen zal in Mei een kamp worden opgerigt van 100,000 man, gelijk men denkt, als eene manifestatie tegen Oostenrijk.

— Achthonderd Montenegreinen hebben het Oostenrijksch grondgebied geschonden en zijn Hersegovia binnengedrongen. 400 kwamen in Suterina, en verbrandden alles.

— De schepen bieden aan om tarwe te varen van Racine naar Buffalo, voor 10 cents het bush.

— De "Stuyvesant peerenboom," die aan den hoek van de derde avenue (dwarsstraat) en de dertiende straat, te New York, staat, is in knop. Hij werd gepoot in 1647, dus twee honderd en elf jaar geleden.

— De Gouverneur van Virginie heeft het tegen twee slaven, Morris en Davis, van welke bewezen werd, dat zij de fabriek van hunnen meester, Wm. Miller, te Lynchburg, hadden in brand gestoken, geveld, doodvonnis in transportatie veranderd.

— Robert J. Griffin, die onlangs te Paris, Ky., gearresteerd, en in de gevangenis der County Bourbon gezet werd, om zijn verhoor af te wachten, op eene beschuldiging van schuren in brand te hebben gestoken, is door eenen hoop volks uit de gevangenis gehaald en opgehangen.

— De *Green Bay Advocate* zegt vernomen te hebben, dat er 300 Belgen te New York zijn aangekomen, op weg naar Green Bay, en dat er nog meer elders te wachten zijn.

— Kol. Benton was 76 jaar en 27 dagen oud toen hij stierf.

— De persoon, dien onlangs te West Bend, bij een gevecht, de neus is afgebeten, heeft $600 schadevergoeding ontvangen.

— Eenige dagen geleden verdronk te Baton Rouge, in Louisiana, een Afrikaan, Coose genaamd, die honderd en twintig jaar oud was. Een oud burger van zeventig jaren herinnert zich, dat, toen hij een jongen was, Coose te oud was om te arbeiden [illegible]

— Tien duizend menschen gingen den 2 des[illegible] naar Terre Haute, Indiana, om eenen neger te zien ophangen; doch daar het niet in het openbaar plaats had, ging die pret hunnen neus voorbij.

— Den 13 dezer heeft te Cincinnati een brand gewoed, waardoor voor meer dan $35,000 aan eigendom vernield is.

— Er zullen tegen de bedelaars, die door de straten van New York zwerven, ernstige maatregelen worden genomen. Elk, die op bedelen wordt betrapt, zal tegen betaling aan het schoonmaken der straten worden gezet, en zoo hij dit weigert, als landlooper worden behandeld.

— Op de Wisconsin banknoten is te New York slechts 2 per cent disconto.

— J. W. GRAY, redacteur van de Cleveland *Plain Dealer*, heeft een zijner oogen verloren, doordien er een stukje in vloog van een percussie dopje, dat zijn zoontje op een speelgeweertje afstak.

— Er werd onlangs in Pennsylvanie een jong mensch gearresteerd voor het stelen van een paard, en hij bekende zijne misdaad, zeggende dat hij geenen anderen weg wist, om van eene vrouw af te komen, die hem onophoudelijk lastig viel om haar te trouwen. Tusschen eene vrouw en eene gevangenis, koos hij, meende hij, het beste van twee kwaden.

— Green Martin, een planter in Georgie, werd overtuigd van een zijner slaven te hebben dood geranseld en tot de galg veroordeeld; daarentegen werd te Norfolk, Va., een man, Lee genaamd, wegens het herbergen van voortvlugtige slaven, voor vijf jaar naar het tuchthuis gezonden.

— Een lid der faculteit van het Sinsinawa Collegie, in Grant County, Wis, verleden week, in het donker, van het eene gebouw naar het andere willende gaan, over een plat, waardoor de bovenverdiepingen vereenigd waren, deed eenen misstap, viel op den grond, en verbrijzelde zich de beenenpan op eenen steen.

— In de Union Hall te Athol, Mass., werden de jonge heer Joseph Stratford en de jonge jufvrouw Kendall door den WelEw. heer Burt getrouwd. De bruidegom was 78, de bruid 75 en de predikant 92 jaar oud.

— Een vrouw te Liestal in Zwitserland heeft getuigenis van het gezegende jaar 1857 afgelegd, door haren man in Januarij van dat jaar met tweelingen en in December van hetzelfde jaar met drielingen te verblijden. Alle vijf de kinderen zijn frisch en gezond en de moeder ook.

— Eenige weken geleden stierf in Canada een man van 120 jaar, die uit zeven huwelijken 370 kinderen en kindskinderen naliet.

— Zekere jufvrouw Logan, te Bloomingdale, N. J., keek eenige dagen geleden uit het raam, en het schuifraam viel haar achter op den nek en worgde haar.

— Het wetsontwerp over eenen spoorweg naar de Stille Zee is door den Ver. Staten Senaat verworpen, en een voorstel om eene nadere overweging van hetzelve tot December uit te stellen aangenomen.

— Te Allegheny, in Pennsylvanie, is een rijk man, Arnold genaamd, gearresteerd voor het maken van valsch geld.

— John Abel, die verleden zomer, te Memphis, Tenn., Everson, vermoordde, heeft een proces aangevangen tegen 9 heeren van die plaats, voor eene poging om hem te lynchen, en zijne schade op $100,000 gesteld.

— De bevolking van Lawrence, Mass., is sedert het afgeloopen jaar 3,000 zielen toegenomen.

Ingezonden Stukken.

PELLA, 19den April, 1858.

Mijnheer de Redacteur!

Toen ik gisteren de *Hollander* in handen kreeg dacht ik, Ach! het board is zeker ten einde, het klassicaal bestuur is niet vergaderd; want, het krantje is weder zoo klein. De heer Doesburg heeft zeker geene stof tot schrijven gehad. En waarlijk, ik werd in mijne meening bevestigd; geen nieuws, hoe ook genaamd, eenige aandacht waardig, vond ik er in, behalve iets, betrekkelijk onzen land- en stad-genoot P. Barendrecht, *Agent van de Hollander*, getiteld: *Wetenschap wordt immer beloond.* Bij het lezen dacht ik hoe kent de schrijver toch alle die bekwaamheden? Hij heeft hem slechts als kind gekend; van kinds been af, zegt hij, was hij leergierig: maar om daar uit nu te besluiten, dat Barendrecht, de bekwaamste, de geleerdste, de geschiktste, de verlichtste, de meest te vertrouwen Notaris in ons midden is, is onzin, ja, doet het voorkomen als of onze oude Notarissen onbekwaam, ongeleerd, ongeschikt, onverlicht, en niet te vertrouwen waren. Uit liefde tot de waarheid, uit achting voor onze oude Notarissen, zet ik deze regelen op het papier. Ued. vriendelijk verzoekende dezelven in Uw geacht blad een plaatsje te geven. Ik voelde mij gedrongen, mijnen landgenooten, die alhier niet wonen, de verzekering te geven, dat onze oude Notarissen, *een uitgezonderd*, voor zoo verre mij bekend is, toch zoo geheel dom niet zijn. *Belanghebbenden!* Weest verzekerd dat, wat kennis, en geleerdheid, verlichting, bekwaamheid en vertrouwen aanbelangt, zij voor onzen nieuwen Notaris niet onderdoen. Ik staaf dit, met eene 6 jarige ondervinding; en wat nu de boven gemelde bekwaamheden van B. betreft, wel, men moet immers den boom kennen aan zijne vruchten. Niet dat ik onzen medeburger B. wil verkleinen; neen! hij is een braaf, fatsoenlijk mensch gelijk vele anderen; maar munt niet boven anderen uit. Dat hij getracht heeft zijne moedertaal, en de wetenschappen grondig te leeren, nemen wij aan; maar dat hij er in geslaagd is, betwijfelen wij [illegible] Althans ik geloof, dat er hier zijn, die Barendrecht veel kunnen vertellen, wat hij nog nooit gehoord of gelezen heeft.

De heer Doesburg zal onzen jongen Notaris geld bederven, door hem in zijn blad zoo veel honig om den mond te smeren. Beter is het, dat er gezondheids bitters of Medicamenten in geadverteerd worden; of anders meer over het board of de klassis van Michigan geschreven.

Een Opmerker.

P. S. Het zal waarschijnlijk den lezers van uw blad niet onbelangrijk zijn, de prijzen der producten alhier te weten. Zij zijn als volgt:

Tarwe	40 @ 50 Cts.	het bushel.
Haver	20 — 25	
Aardapp.	15 — 25	
Corn	15 — 20	
Boter	5 — 10 Cts.	het pond.
Eijeren	3 — 4 Cts.	het Dozijn.
Flour	$1.50 — $2.00	de 100 lb.

PELLA, [illegible] April 1858.

Uit eenen brief uit Pella, waarvan wij, door [illegible] gebruik, in een vorig nommer slechts de [illegible] bij de jongste kiezing [illegible] landen konden opnemen, deelen wij nog het volgende mede: [illegible]

"Er is er nog een stemdag, de eerste Maandag in Mei. Dan moet er worden gestemd voor eenen president, eenen secretaris en eenen tresorier. Dit heeft betrekking op het schoolwezen. Het is te hopen, dat de ingezetenen van Pella wat beter zullen oplettten dan vroeger, [illegible] [illegible]

Eenige opmerkingen

over den toestand van het onderwijs in de V. Staten, van

NOORD-AMERIKA.

Het is eene zekere waarheid, dat in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika over het algemeen van de zijde der Staten ontzaggelijke sommen gelds aan het onderwijs worden ten koste gelegd, en het volk veel aan deszelfs Wetgevers en Bestuurders verpligt is voor de loijale wijze, waarop zij alles, wat dit allerbelangrijkste gedeelte der staatkunde aangaat, behandelen.

Jammer maar dat het volk, vooral ten platten lande, (op enkele uitzonderingen na) niet genoegzaam ontwikkeld schijnt te zijn om zorg te dragen, dat die voor zulk eene edele bestemming geschonkene gelden, op doelmatige wijze worden besteed, en alzoo te toonen de wijsheid hunner bestuurders op den waren prijs te stellen.

Niettegenstaande den bijstand toch, die van wege de staten voor het onderwijs wordt verleend, is het eene ontegenzeggelijke waarheid, dat de toestand van hetzelve in Noord-Amerika, voor zooverre ik het persoonlijk in de Staten New York en Wisconsin en door geschriften ook in andere Staten heb leeren kennen, in eenen allerbedroevendsten toestand is, dat te erger omdat door dit onderwijs kinderen moeten worden opgevoed, die, eenmaal tot menschen opgegroeid, burgers zullen zijn van staten, aan de zorg van welker inwoners het moet kunnen worden toevertrouwd, zich zelven te besturen.

Als men dit toch bedenkt, zal men gereedelijk inzien, dat is het onderwijs overal en altijd van veel belang voor de menschheid, en daarom het belangrijkste deel der staatkunde (zoo als ik het zoo even noemde), omdat het van den toestand van het onderwijs afhangt, wat men van zijne toekomstige Bestuurders te verwachten heeft, dit nog meer de behartiging van een ieder verdient, die burger is van een Gemeenebest, dan van eenig land, met eenen anderen vorm van bestuur; om dat in het eerste burgers moeten worden gevormd, die alles oogenblikkelijken invloed uitoefenen op het verkiezen van degenen, die hunne wetten zullen maken en hen zullen besturen en den allen dienen te kunnen oordeelen, over hetgeen het beste voor hun maatschappelijk welzijn is; terwijl dit in het laatste getal meestal aan eenige weinigen is overgelaten, die gewoonlijk door ruimere middelen van de zijde hunner ouders en betrekkingen betere gelegenheid tot ontwikkeling van hunne intellectuele en zedelijke krachten wordt geschonken, dan het, waar ook, mogelijk zoude zijn aan allen te geven.

En wie zoude nu als vreemdeling, dit beseffende, denken dat men in het elders zoo hooggeprezen en te veel verheven N.-Amerika, waar men iedereen van het kleinste kind tot den bejaardsten man over Staatszaken en de belangrijkste staatkundige en staathuishoudkundige vraagstukken op eenen meesterachtigen toon hoort redeneren; waar men de domste en eenvoudigste spuwel als de bekwaamste en geslepenste zijne bestuurders hoort berispen, veroordeelen en van de laagste misdrijven betichten; waar iedereen verondersteld wordt bekwaam te zijn eene redevoering of speech te doen, over welk belangrijk en ingewikkeld onderwerp het ook moge zijn, en op welk oogenblik het een ander moge behagen, hem daartoe op te roepen, dat men daar, zeg ik, in het algemeen ten platten lande bevinden zoude, dat er:

1) slechts den halven tijd van het jaar aan de kinderen gelegenheid geschonken wordt, om onderwijs te genieten, en

2) dat de onderwijzers over het geheel volstrekt niet voor hun vak worden opgeleid, maar of boeren of handwerkslieden zijn, die liever voor onderwijzer spelende, dan hout kappende of ander zwaar werk doende, deze bezigheid in den winter bij de hand vatten, om zich op die wijze van het grootste gedeelte van het geld meester te maken, dat door den staat met een veel beter doel was geschonken; en waarvan het overschot zijnen weg vindt naar den zak van een meisje, dat, liever maitres zijnde, dan dienstbode, des zomers drie maanden met de kleine kinderen speelt, en hun weinig of niets leert, om de gegronde reden, dat zij zelve niets weet en in zeldzame gevallen de gelegenheid gehad heeft om iets te leeren.

(*Wordt vervolgd*)

MARKTPRIJZEN.

Sheboygan, Wis. den 26sten April 1858.

Blanke Winter Tarwe,	℔ bushel	$ 0.60 @ 0.70
Roode W. en Z. Tarwe,	„ „	– 0.55 @ 0.70
Rogge,	„ „	– 0.40 @ 0.50
Gerst	„ „	– 0.35 @ 0.40
Haver	„ „	– 0.22 @ 0.25
Ind. Koren,	„ „	– 0.40 @ 0.45
„ in Aren,	„ „	– 0.20 @ 0.22
Witte Boonen,	„ „	– 0.62 @ 0.75
Erwten,	„ „	– 0.40 @ 0.56
Aardappelen,	„ „	– 0.18 @ 0.25
Gras Zaad,	„ „	– 1.00 @ 1.25
Drooge Appels	„ „	– 2.50 @ —
Groene Appels,	℔ barrel	– 4.00 @ 4.50
Spek [mess]	„ „	– 0.00 @ 0.00
Zout,	„ „	– 2.75 @ 3.00
Wit Visch,	„ „	– 4.00 @ 6.50
Meel extra fijn v. blanke Winter Tarwe,	„ „	– 3.50 @ 4.00
Meel extra 2de kwaliteit,	„ „	– 3.25 @ 3.75
„ super fijn,	„ „	– 2.50 @ 3.00
Roggemeel,	„ „	– 3.00 @ 0.00
Boekweitmeel,	„ 100℔s.	– 1.25 @ 1.50
Ind. Korenmeel,	„ „	– 1.00 @ 1.25
Vleesch	„ „	– 4.00 @ 5.00
Spek	„ „	– 6.50 @ 7.00
Boter	in tonnetjes	– 12.00 @ 15.00
„ versch	℔ ℔s.	– 0.13 @ 0.16
Huiden droogo	„ „	– 0.06 @ 0.08
„ natte	„ „	– 0.02 @ 0.04
Geslagte Varkens,	„ „	– 0.05 @ 0.06
Hammen,	„ „	– 0.08 @ 0.09
Eijeren	per dozijn	– 0.06 @ 0.07
Timmerhout	„ M	– 6.00 @ 12.00
Shingles	„ „	– 1.25 @ 3.00
Hooi	„ ton	– 6.00 @ 7.00
Hout,	„ cord	– 1.50 @ 2.00

Advertentien.

zijn gebleven; maar heb geduld, ik zelf zal mij voor u bij den graaf Frontenac in de bres stellen."

Winant zat eenige oogenblikken, met nedergeslagen blikken, stil; hij scheen in nadenken verzonken; doch plotseling rigtte hij zich op en zeide: "Welnu! tegen het ijzeren moet valt niet te strijden;—op welken dag moet ik naar Quebec worden afgeleverd!"

"Overmorgen is de bepaalde dag," zeide de pater, "gij zult de reis te paard doen—dit eischte moeder, daar eene reis te voet u nadeelig zou kunnen zijn."

"Ik ben u voor uwe zorg zeer dankbaar," zeide Winant, en in den toon zijner stem lag iets eigenaardigs, zoo als men van den jongeling niet gewoon was te hooren. De pater wierp hem dan ook eenen vragenden blik toe; maar terstond weder in zijnen luchthartigen, vrolijken toon vallende, zeide Winant: "Nu, ten minste ben ik dan toch heden en morgen nog in vrijheid,—zoo kwam het mij voor, zoo lang ik bij u was." Hij greep de hand des paters en der oude dame en drukte die hartelijk; doch toen hij zijnen blik op het meisje sloeg, bemerkte hij dat zij met moeite hare tranen inhield. Het was haar onmogelijk een woord te spreken. Hij zou wel opgesprongen zijn en het meisje, om deze tranen, aan zijn hart hebben gedrukt; maar daar was de strenge moeder, daar was de broeder—maar was deze ook wel zoo streng?—Bijna kwam het hem voor, als of deze in dit geval zoo streng niet zou geweest zijn. Hij toonde, toch immers steeds eene eigenaardige genegenheid voor den jongeling; het was immers, als of zijn somber peinzende blik zich dikwijls op dinen [illegible] [illegible], dien hij niet zelden slechts daardoor afwendde, dat hij nadenkend de lieftallige Dinah beschouwde: doch wie was in staat dezen man te doorzien en te verstaan?

Winant was weder alleen in zijn kamertje; maar wij kunnen het hem volstrekt niet ten kwade duiden, als zijne stemming thans geheel verschilde van die, waarin hij een half uur geleden geweest was. Gelukkig werd hij in deszelve niet lang alleen gelaten; de deur ging langzaam open en Dinah trad binnen. Zij had roodgeweende oogen en niet gelijk anders, ligt en veerkrachtig, steeds huppelend, neen, met hangend hoofd, met langzame schreden, trad zij op Winant toe. Hij stak haar zijne hand toe, die zij met beide handen greep en onder luid snikken aan hare borst drukte. Hij sloeg den vrijen arm om haar middel en trok het meisje naar zich toe. Op eenen anderen tijd zou zij hem lagchend ontsnapt en plagend weggeloopen zijn; thans legde zij het hoofd op zijnen schouder. Hij bragt zijne hand onder hare kin, hief het kopje op en drukte zijne lippen op den rozenmond. Daartoe zou het op eenen anderen tijd wel niet gekomen zijn, want slechts op eene rooversachtige wijze kon hij haar menigmaal eenen kus ontstelen; maar dan was zij ook stellig ernstig boos: thans liet zij het onder een stille weenen toe, drukte zelfs wel hare lippen vaster op de zijnen; maar het was niet de wilde, stormachtige kus des hartstogts, het was het zachte in een smelten der innige, schuldelooze liefde en de wederzijdsche smart over de op handen zijnde scheiding. Aan deze laatste hadden de beide jonge lieden, in het bewustzijn hunner hartelijke genegenheid, niet gedacht. Thans waren zij plotseling uit hunne zoete onbezorgdheid opgewekt; tot eene wederkeerige verklaring hunner gevoelens was het tot hiertoe niet gekomen; misschien had noch de een, noch de ander zich zelven daar rekenschap van gegeven: thans in de smart van

meisje, dat verschrikt, maar toch niet al te verschrikt, is; maar de jonge held met het verband om zijn hoofd en den gespalkten arm liet het niet eens tot dezen kreet komen, maar zeide in het volgende oogenblik lagchende: "Wacht, schelmpje, ik zal u leeren eenen invalide half dood te gooijen!"

"En tot straf voor uwe ondeugd zult gij nog meer hebben!" riep het meisje, en bloemen, gras, bladeren vlogen in zulk eene hoeveelheid het raam in, dat Winant er geheel en al mede bedekt werd. "Zoo, nu is het genoeg; thans zullen wij vrede maken," zeide zij.

"Goed zoo, Dinah, thans zullen wij vrede maken," zeide Winant lagchende, "kom, geef mij uwe hand."

"Maar—geene arglistigheid," zeide zij, nog altijd achter de slingerplant verborgen.

"Geene arglistigheid! Het woord van een soldaat daarop," zeide Winant met vuur.

Nu trad Dinah te voorschijn en plaatste zich aan het open raam en stak hem door hetzelve hare hand toe.

Wat was er uit het slanke, bijna spichtige kind eene Juno gestalte ontwikkeld, en hoe heerlijk stond haar het Schotsche gewaad! Maar de blik des jongelings hing ook niet zigtbaar welgevallen aan deze prachtgestalte, toen hij de roozekleurige hand met de vijf kuiltjes greep en die langer in de zijne hield, dan eigenlijk tot het sluiten van het vredesverdrag noodzakelijk was. Zij bemerkte dit (welk meisje van 16 of 17 jaar zou zoo iets niet bemerken), en een schoone blos vloog over haar gelaat; maar terstond riep zij lagchend: "Nu, Winant, laat mijne hand los, dan kom ik bij u binnen. Moeder en broeder Leon zullen ook oogenblikkelijk hier zijn: zij hebben hunne ziekenbezoeken, geloof ik, geëindigd."

Winant liet hare hand los en zij snelde het huis om, naar de deur toe, waarop zij weldra Winants kamer binnentrad. Doch voor wij haar daarheen volgen, houden wij het voor onzen pligt, den lezer eenige opheldering te geven.

Leon de St Lubin, of, zoo als hij thans genoemd werd, Père Leon, was na die nachtelijke vlugt uit de St. Paulus kerk, buiten het regtsgebied der stad New York, en na vele wederwaardigheden en ontberingen te hebben doorgestaan, eindelijk in het Fransche Noord Amerika aangekomen. Er bevonden zich sedert jaren, sedert het jaar 1625, toen de orde der Franciscanen van de zendelingschappen werd teruggeroepen, in alle streken der provincie, paters uit de orde der Jesuiten als zendelingen, die hun hoofdkwartier te Quebec hadden. Het hoofdkwartier hunner werkzaamheden onder de Iroquesen was te Onondaga; maar behalve dit waren er nog vele andere missiën, bij voorbeeld een aan de Butternut creek, ongeveer eene mijl ten zuiden van het tegenwoordige Jamesville; een andere daar, waar tegenwoordig Pompey, La Fayette en Fabius liggen, en zoo was er ook eene missie te St. Anna. De man, komst van zulk een bekend lid der roomsch katholieke kerk, als Pater Leon was, werd met genoegen te gemoet gezien, en toen hij den bisschop van Quebec zijnen wensch te kennen gaf, om zich te St. Anna neder te zetten, werd aan denzelven volstrekt geen hinderpaal in den weg gelegd.

Hij was in de gelegenheid geweest, van er zijne zoogmoeder, Jane Mac Dunlough, kennis van te geven, en toen deze bij eenen volksoploop te New York gevaar dreigde, of ten minste scheen te dreigen, verliet zij des nachts met hare dochter het huis in Smit's Vleije en kwam gelukkig te St. Anna aan.

Dit was, eenige dagen nadat de expeditie onder kapitein Henry [illegible] [illegible]

Mengelwerk.

(Voor de Nieuwsbode.)

HET CHINEESCH SUIKERRIET.

[Sorghum Saccharatum.]

Uit de geschiedenis van den landbouw zou men de gevolgtrekking kunnen afleiden, hoe uiterst zelden nieuwe cultuurgewassen, van wezenlijke waarde voor ons, verkregen worden, en hoe voorzigtig men met de aanbeveling derzelven zijn moet, ten einde den landman telkens op nieuw tegen bittere teleurstellingen te beveiligen; en zoo men de kosten van alle vergeefsche proefnemingen bij elkander tellen, welke aan de invoering en gewenning van uitlandsche gewassen besteed zijn, men zou over de soort verbaasd staan en zien, dat zij ter verbetering van het gewone landhuishoudelijk bedrijf besteed, voldoende zouden geweest zijn om den eigen haard en de welvaart van vele huisgezinnen te vestigen en de inwendige kracht van onzen landbouw in het algemeen aanmerkelijk te verhoogen. Niettemin worden er nu en dan ingevoerd, die de kosten, aan proefnemingen besteed, duizendwerf vergoeden door eene wezenlijke vermeerdering van plantaardig voedsel en handels artikelen. Men denke slechts aan den uit de nieuwe wereld naar Europa overgebragten aardappel, en mais en tabak. De juiste keus der meest geschikte soort en verscheidenheden van cultuurplanten, moest zich rigten naar de tijdelijke omstandigheden des lands en de doelmatigheid van derzelver behandeling; want het is immers niet de grootte van het aantal dier planten, welke de landbouw tot zijne grootste hoogte brengt!

Het tegenwoordig zoo veel besproken wordend Chineesch suikerriet, (sorghum saccharatum,) zoo men eenigzins geloof kan hechten aan de mededeelde uitkomsten van waarnemingen gedurende de twee laatst verloopene jaren, is een gewas dat aan dit tweeledig doel zal kunnen beantwoorden; want wie die geen vreemdeling is in het huishouden der Noord Amerikanen zal ontkennen dat de suiker door hen, onder verschillende vormen, op eene verkwistende wijze wordt gebruikt, waartoe niet weinig de vroeger bestaande lage prijzen hebben aanleiding gegeven, en thans als 't ware eene eerste levensbehoefte is geworden. De zorgvuldige huisvader moge zijne wederhelft liefderijk vermanen van het gebruik van suiker een weinig te matigen; te vergeefs; het antwoord is gereed, "toon mij slechts, mijne waarde! waarin ik het gebruik van suiker eenigermate kan verminderen." De suiker blijft eene zoo aanzienlijke plaats op de huishoudelijke begrooting beslaan als meel en vleesch, en het rijzen en dalen van den prijs der suiker, brengt eene gevoelige daling en rijzing in de geldbuidels van het arme volk te weeg. Geen wonder dus, dat op de mare "er is voor de noordelijke Staten een waardiger surrogaat voor de suiker ontdekt, dan tot hiertoe nog heeft bestaan," een ieder zich beijverde om met zulk een lang gewenscht gewas, proeven te nemen, welke met den gewenschten uitslag zijn bekroond en aller verwachting verre hebben overtroffen.

Ik zal de door mij uit verschillende waarnemingen opgezamelde eigenschappen, en het nut dier plant in het dagelijksch leven, hetwelk bijna aan het wonderbare grenst, hier kortelijk mededeelen, en daarna dengenen, die daar lust toe mogt gevoelen, met de cultuur dier plant eenigzins trachten bekend te maken.

1. Deze plant tiert tamelijk welig onder 40 gr. Het uitgeperste sap levert

2. Eene stroop op van eene extra goede hoedanigheid, berekend, gemiddeld op 250 gallons van den akker.

3. Eene evenredige hoeveelheid suiker van verschillende soorten,

4. Een middel om zijden en wollen stoffen te verwen.

5. Een drank, bij overhaling van het uitgeperste riet, gelijkende naar rum.

6. Een wijn die het meest met de Champagne wijn overeenkomt.

7. Eene zeer goede azijn.

8. Eene papiersoort, van de tot dat einde bereide stengels.

9. Bezems van de topeinden.

10. Een drank, eenige overeenkomst hebbende met chocolade, als de koffij gebrandde en tot poeder gemalen zaadkorrels; van daar vroeger de benaming van chocolade plant.

11. Het zaad, in eene evenredigheid van 100 @ per akker, uit eene witte harsachtige zelfstandigheid, welke uitwendig, aan de in volle rijheid zijnde stengels uitzweet.

12. Tien ton droog voeder, voor het hoornvee van één akker, hetwelk door hetzelve met de meeste graagte wordt genuttigd; en eindelijk:

13. Een zeer goed groen voeder voor melk- en mestvee.

Bij deze eigenschappen mogt er nu de bekwaamheid worden, niet onbekend genoeg om de cultuur dezer plant, die bij zulk eigenschappen, toch altijd een goed voordeel oplevert, slechts op eene geringe schaal te beproeven!

Voor dezulken welke daarmede onbekend mogten zijn, wil ik de tot heden voor de best gehouden wordende behandeling opgeven:

Het algemeen gevoelen dergenen die de cultuur dezer plant hebben beproefd, is, dat voor eenen warmen, droogen, tamelijk leemachtigen, zandgrond, ... waarvan men eenen rijken maïsoogst kan verwachten. Eene lage en rijke grond bevordert wel den wasdom der plant, doch vermindert de ontwikkeling der suikerstof. Het schijnt een vereischte te zijn dat de grond met een weinig zand of kiezelaarde is bedeeld, om de rijpwording en daardoor eene meerdere opbrengst van suikerstof te bevorderen, en den stengel de noodige vastheid te verschaffen om het legeren te voorkomen, waartoe zij, uithoofde van de aanzienlijke lengte die zij bereikt, zoo zeer genegen is. Het sterk stoelen der plant, de buitengewone, woekerende ontwikkeling der plantenwortels, die daarbij eene lengte van 12 tot 15 voet doen erlangen, toont ten duidelijksten aan, dat dezelve eene diep bewerkte grond vordert, ... hoeveelheid planten voedsel te kunnen opzamelen.

De geschikste wijze van planten is, in rijen, noord en zuid, vier voet van elkander en 20 duim in de rij zoo men slechts een stengel laat staan, en ook vier voet wanneer men er twee bij elkander verlangt, het zaad een duim in den grond. Alleen van die stengels waarvan men zaad winnen wil, moet men zorgvuldig de uitspruitsels verwijderen, ten einde een goed ontwikkeld zaad te kunnen verwachten. Aangezien de zonnewarmte eenen aanmerkelijken invloed uitoefent op de ontwikkeling der suikerstof in de plant, zoo zou ik aanraden, om den anderen, eene rij aardappelen te planten, opdat de zonnestralen des te beter hunnen weldadigen invloed daarop zouden kunnen uitoefenen. In den aanvang is de groei zoo traag, dat men in de eerste zes weken er bijna geene verandering in bespeuren kan en men in den waan wordt gebragt dat de onderneming mislukt is; daarna echter neemt zij met verdubbelde snelheid toe; zoodat de plant meestentijds een aanwas van drie tot zes duim daags erlangt. De plant wordt voorts op gelijke wijs behandeld als de maïsplant, en zoodra het zaad eene bruine kleur verkrijgt, hetgeen gewoonlijk omtrent het midden van September plaats heeft, is dezelve rijp om afgesneden en tot uitpersing ingezameld te worden.

Bij ondervinding blijkende dat dit gewas in deze county genoegzaam heeft om er eene tamelijke suikeroogst van te verwachten, zal ik trachten door middel van dit blad, zoo mij laatste eene plaats moge vergund worden, de geschiktste toestellen en behandeling om stroop, suiker enz. te bereiden, den belanghebbenden mede te deelen.

Aanwijzing tot verkrijging van het eerste zaad, kan men verkrijgen bij aanschrijver dezes.

Holland, Sheb. co. Wis. VAN ALTENA.

☞ Niets is gemakkelijker, zegt Paulding, dan rijk te worden. Gij moet slechts niemand vertrouwen, niemands vriend zijn, interest op interest, cent op cent hoopen, alle fijnere gevoelens van u werpen, en een twintig of dertig jaar lang amygrig, gierig, ellendig en veracht leven, en de rijkdom zal even zoo zeker komen, als ziekte, ontevredenheid en een onbewenende dood.

CALENDER VOOR MEI 1858.

D. der maand	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.	Zons- Ond. U. M.	Maangestalten.
1	Zaturdag	4 55	7 00	
2	Zondag	4 53	7 01	
3	Maandag	4 52	7 02	
4	Dingsdag	4 50	7 03	
5	Woensdag	4 49	7 04	LAATSTE KWART., den 5, 's avond. 1 ure, 32 min.
6	Donderdag	4 48	7 05	
7	Vrijdag	4 47	7 06	
8	Zaturdag	4 46	7 07	
9	Zondag	4 45	7 08	
10	Maandag	4 44	7 09	
11	Dingsdag	4 43	7 10	
12	Woensdag	4 42	7 11	NIEUWE MAAN, den 12, 's avond, 2 ure, 40 min.
13	Donderdag	4 41	7 12	
14	Vrijdag	4 40	7 13	
15	Zaturdag	4 39	7 14	
16	Zondag	4 38	7 15	
17	Maandag	4 37	7 16	
18	Dingsdag	4 36	7 17	
19	Woensdag	4 36	7 18	EERSTE KWART., den 19, 's morg. 9 ure, 18 min.
20	Donderdag	4 35	7 19	
21	Vrijdag	4 34	7 19	
22	Zaturdag	4 33	7 20	
23	Zondag	4 32	7 22	
24	Maandag	4 32	7 23	
25	Dingsdag	4 31	7 24	
26	Woensdag	4 30	7 25	
27	Donderdag	4 29	7 26	VOLLE MAAN, den 27, 's avond, 0 ure, 57 min.
28	Vrijdag	4 29	7 27	
29	Zaturdag	4 28	7 28	
30	Zondag	4 27	7 28	
31	Maandag	4 26	7 29	

Hudson op naar Albany was gevaren, voorgevallen. Het zou ons te wijd heen voeren, hier eene omstandige beschrijving van de reis der beide vrouwen door de wildernissen van dien tijd te geven, en wij achten het overtollig, de smart der lieftallige Dinah te schetsen, die zij gevoelde bij het afscheid van het huis en den tuin, waar hare perzikenboompjes stonden, en ieder een onzer lezers kan zich verbeelden, hoe verbaasd Winant zou hebben staan kijken, als hij, vrij gekomen zijnde, naar Smit's Vleije was gesneld, en het huis, dat zijne liefste bevatte, ledig had gevonden. Doch hiertoe zou het niet komen.

Toen op dien vrieskouden morgen de oversten St. Helene en de Mantet, met hunne Fransche en Indiaansche troepen en met de zeven en twintig gevangenen, te St. Anna binnenkwamen, en de menschlievende St. Helene het goed vond, diegenen zijner lieden, die door de vermoeijenissen van den vreeselijken wintermarsch te zeer waren verzwakt, en ook de zwaargewonden en zwakken der gevangenen hier te laten, was Pater Leon juist aanwezig. Hij herkende Winant, den broeder van Laney, hij herkende hem ten spijt der ijselijke hoofdwond, ten spijt der misvorming door verschijnselen; ontberingen en wond-koorts—is het noodig te zeggen, wat hij gevoelde? Hij had zich met den strengsten ijver aan zijnen pligt gewijd; hij had onder de Iroquezen, Huronen en Algonquins medgewerven; hij had gepredikt, geleerd—en geleden; bijna kwam het hem voor, alsof het in zijn binnenste kalmer was geworden te worden, alsof hier eene stem minder luid, minder dreigend, minder aanklagend sprak — daar herkende hij Winant, Laney's broeder, als wenden werden op hem opgelegd, en die stem in zijn binnenste riep luider en aanklagender dan ooit. Zijne eerste beweging was, om den

overste te overreden, dezen, juist dezen gevangene niet hier te laten; hij wilde hem niet voor oogen hebben; doch daar viel zijn blik op de bleeke, lijdende gelaatstrekken, op het oog, dat strak en verbijsterd om zich zag, op de uitdrukking van ijlende koorts—en toch waren het de trekken van Laney. Hij wendde zich snel tot den overste en bijna onhoorbaar fluisterde hij dezen toe: "Voor dezen jongman zal ik zorgen, ik zal hem in mijn huis, in het huis mijner moeder nemen," (de overste zag hem een weinig verbaasd aan) "ik ken dien jongeling, ik ken zijne familie, ik heb verpligting aan dezelve," stotterde hij met beklemden adem.

Op die wijze kwam Winant in het huis — van wie? — doch daar wist de broeder niet van; maar hij kwam ook onder de geneeskundige behandeling der wonderdoenster van Smit's Vleije, ja, hij kwam onder de verpleging zijner Dinah.

Verwondert het ons, dat zijn toestand spoedig verbeterde, dat hij op den weg der herstelling snel voort ging! Verwondert het ons evenmin, dat de uitdrukking op het gelaat van den krijgsgevangen invalide geene mijmerende, zwaarmoedige was, maar eer die van vrolijkheid en opgeruimdheid en van nieuw ontwakend levenslust. Die zich daar nog over verwondert is noch jong, is nooit verliefd geweest.

Dinah was de kamer binnengetreden; maar juist kwamen daar ook hare moeder en pater Leon aan. De laatste was in zijn ordekleeding; maar welk eene verandering had er bevonden bij den jongman plaats gehad! De kleur van zijn gelaat was vroeger blank geweest, maar thans had dezelve een voorkomen van ... blauw ... over het hoofd, om het vuur, dat uit het donkere oog straalde, ook werd het oog

door een levendig gebaardenspel ondersteund; doch thans was alles koud als marmer, bijna levenloos, het oog dof, uitgebluscht. Ook zijne mannelijke kracht scheen weg; moeijelijk, met voorover hangend bovenlijf, sloop hij binnen; zijne stem was geluidloos, hol; hij had zeker eenen zwaren strijd gestreden, waaruit hij zeker ook thans nog niet als overwinnaar was teruggekeerd.

"Hoe gaat het u, Winant!" vraagde hij op eenen minzamen toon, en nam eenen stoel om zich neder te zetten.

"Goed genoeg voor eenen invalide," antwoordde de jongeling lagchende.

"Gij kunt van heden af hoofd- en armverband aflaten," zeide mistress Mac Dunclough, "ik heb u beiden, slechts uit voorzorg, acht dagen langer laten aanhouden."

En zij legde er zelve terstond de hand aan, om zwachtels en spalken te verwijderen, waarbij de herstellende haar met veel ijver behulpzaam was. Daarop ligtte hij den vrijgemaakten arm op en beproevende met denzelven eene zwaaijende beweging te maken, riep hij vrolijk: "Zie eens, moeder, welk een meesterstuk van eene genezing gij daar volbragt hebt!"

"Gij ziet er ook zonder dat hoofdverband veel vriendelijker uit," zeide Dinah. "Gij zijt thans veel knapper."

De moeder wierp het meisje eenen blik toe,—het is moeijelijk te zeggen, welke uitdrukking die blik had. Zij had haar kind lief, bijna in denzelfden graad, als zij Leon, haren pleegzoon, lief had; zij had zich ook, gedurende den tijd, dien Winant als zwaargewonde in haar huis, onder hare geneeskundige verpleging had doorgebragt, eene eigenlijke genegenheid in haar hart voor hem ontwikkeld; want wie zou den goedhartigen, onbedorven, vrolijken jongen ongenegen hebben kunnen zijn? Zij zag het kinderlijke plagen der beide—kinderen;

als zoodanig nam zij het op, en zag er dus ook geen gevaar in, ten minste in langen tijd niet; maar sedert kort waren er eenige gedachten bij haar opgerezen, zoodat zij blijde was dat het tot een scheiden zou komen, en op eenen ernstigen toon zeide zij thans:

"Gij kunt u al vast tot uw vertrek gereed maken; gij zijt volkomen hersteld."

"Tot mijn vertrek!" vraagde Winant verrast; "is er berigt van mijn ontslag uit de gevangenschap gekomen?"

"Daarvan is geene sprake," antwoordde de oude dame; "gij kunt niet ontslagen worden, maar moet u met de andere krijgsgevangenen naar Quebec begeven. Kaptein Deflourier gelastte mij het hem te melden, zoodra gij hersteld zoudt zijn."

"O, dan zullen wij de zwachtels en spalken maar weder aanleggen," zeide Dinah, "het komt toch slechts op u aan, moeder, om te zeggen, dat hij nog langer onder uwe verpleging blijven moet." Zij had reeds eenen zwachtel gegrepen en wilde dien zonder verderen omslag om zijnen arm doen.

"Laat dat, kind," zeide de moeder ernstig, "dat kan niet zijn."

Het kind liet den zwachtel vallen en staarde, met eenen angstig vragenden blik, nu eens hare moeder, dan weder broeder Leon aan.

Deze nam thans het woord op: "Wees niet bezorgd, jonge vriend," sprak hij kalm, "gij zijt Fransche krijgsgevangene,—u zal geen kwaad geschieden."

"Ik dacht, dat mijne vrienden te New York reeds tusschen beiden waren gekomen," zeide Winant.

"Dat kan wel zijn," antwoordde Leon, "maar in de tegenwoordige omstandigheden, in welke er van wederzijdsche uitwisseling van krijgsgevangenen nog geene sprake kan zijn, kan dit wel zonder gevolg